

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
PACTORUM
SUCCESSORIORUM

PRÆCIPUE
FAMILIARUM ILLUSTRIMUM
Constanti in Germania valore in speciali casu
Judiciali Decreto adhucdum definiendo, illustrato.

QUAM

SUBJUNCTIS EX UNIVERSO JURE COROLLARIIS
AUSPICE DEO TER OPT. MAX.

ANNUENTE INCLYTO SENATU JURIDICO,
IN ALMA JULIO-DUCALI HERBIPOLENSIUM UNIVERSITATE

PRÆSIDE

PRÆNOBILI, CLARISSIMO & CONSULTISSIMO VIRO,
AC DOMINO

D. JOANNE PETRO BANNIZA,
U. J. D. Rev. & Cels. S. R. I. Principis, Episcopi Herbip.
Franciæ Orientalis Ducis, Aulæ & Regiminis Consiliario Actuali
Ejusdémque in præfata Universitate Institutionum Imperialium, nec non
Praxeos Criminalis Professore Publico & Ordinario,

Tribus vigorosissimis examinibus feliciter exantlatis,

PRO SUPREMA DOCTORATUS IN UTROQ. JURE LAUREA
Publicæ disquisitioni subjicit

JOANN. NICOLAUS FERDINANDUS CROCIUS
Luxemburgensis Belga, Jurium Candidatus Emeritus, Illustrissimi ac
Excellentissimi S. R. I. Comitiss de METTERNICH Winneburg, Beylstein Consiliarius,

AUTHOR & RESPONDENS.

IN ACROATERIO JURIDICO

Horis ante & post meridiem consuetis die Anno 1748.

Wirceburgi, Typis Joannis Jacobi Christophori Kleyer, Univ. Typ.

DISERTATIO INAEQUALIS
DE
PACIFICATIONE
SUCCESSIONUM

ILLUSTRISSIMO
ET
EXCELLENTISSIMO
DOMINO
D. RUDOLPHO
ERWINO
FRANCISCO,

S. R. I. COMITI
DE SCHÖNBORN
BUCHHEIM, WOLFFSTHAL,
REICHELSBERG & WIESENTHEID,
Domino in Heissenstamm, Gaybach, Hatterndorff,
Neufes in Arvis, Arnfels, Waltenstein, Dornegg, Schmirnberg,
Bommersfelden &c. Archi-Episcopatus Moguntini supremo Pincernæ
hereditario,

AUREI VELLERIS EQUITI,
SACRÆ CÆSARÆ MAJESTATIS
ACTUALI CONSILIARIO INTIMO
& CAMERARIO &c. &c.

*DOMINO DOMINO AC PATRONO SUO
GRATIOSISSIMO.*

ILLUSTRISSE
ET
EXCELLENTISSE
S. R. I. COMES,
DOMINE AC PATRONE
GRATIOSISSE!

T*ametsi ab ipso, quod tractant tenues pa-
gellæ hæ meæ, de initis Illustres inter
Familias pactis, argumento splendoris
hauriant multum, tamen cùm à rudi re-
rúmque forensium nondum satis gnaro Furium
Candidati calamo pro rei dignitate elaboratæ
minùs*

minùs sint, in publicum, ac in sæculi hujus literis
cultissimi conspectum horrerent prodire: TUUM
proinde ILLUSTRISSE EXCELLEN-
TISSIMEQUE S. R. IMPERII COMES!
exoptant sibi ambiuntque, tacitis pridem, publi-
cis hodie votis PATROCINIUM, cum quòd
Authorem TUA invitet facilitas ac decantatis-
sima in literas propensio: Tum etiam, quòd
ipsa hæc pacta in ILLUSTRISIMA TUA
FAMILIA magnam partem nôrint se vigere:
Tum demum, quòd TUA ab uberrimâ gloriâ
ad decus suum haud mediocrem fore accessionem
confidant. Duplicem eam in TE conspicio,
propriam videlicet, & communem sortéque hæ-
reditatis acceptam. Hæc quidem tam felicibus
cumulata inclarescit incrementis, ut, quidquid
gloriosum compellare volunt multi, id continuo,
consentientibus suffragiis, SCHÖNBORNIA-
NUM nuncupare soleant. Præviis quippe
sum-

summorum Imperatorum testimoniis exemplis-
que incitantur, qui munificentissimâ manu am-
plissima in Familiam hanc congesse beneficia,
ad remunerandam ejus in consiliis fidem, ad
præmiandam fortitudinem, ad exornandam in
legationibus dexteritatem mirificamque sapien-
tiam: Quàm gloriosæ sunt, quas illi imperti-
runt, prærogativæ, quàm magnifica, quæ ad-
ministranda dedere munia, quàm insignia,
quàm opima, quæ distribuere feuda, quàm ex-
cellentia, quàm singularia, quibus eam dilaudâ-
runt, encomia? Neque unius modò regionis an-
gustis inclusa coercetur hac gloria, pervagata
est orbem universum, omniâque penetravit re-
gna ac provincias, omnium propè Regum Prin-
cipumque exterorum summis testimoniis depræ-
dicata, atque adeò ab ipsâ Sede Pontificiâ va-
riis iisque haud vulgaribus celebrata fuerat
præconiis, iis condecorata dignitatibus, quas
Regiis

Regiis etiam orti natalibus summo opere expetendas ducunt. In ipso verò Imperio quàm celebris, quàm præstans, quàm latè diffusa est? Mitto, quæ lapsis retro temporibus floruerunt SCHÖNBORNIANA decora, sæculum, quod jam agitur, duntaxat commemoro, quod, etsi ne medio quidem cursu confectum adhuc sit, jam tamen omnino quinque è SCHÖNBORNIANA Familia Comites ad altissima Electorum, Ducum, Principumque subsellia evectos suspiciebat. Testis Mosella, Testis Rhenus, Testis cùm Rhenisia Mænus, qui omnes uno eodémque tempore SCHÖNBORNOS sui Moderatores plaudente fluctu venerabundi adorârunt. Nimirum purpura Cardinalitia, pilei Electorales, galeri Ducales, Episcopales Infulæ, priorum Ecclesiæ Præsulum Vittæ, Vellus aureum, Ordinum Equestrium insignia, Virgæ Imperatoriæ, cæteræque summorum in Imperio honorum

rum ornamenta SCHÖNBORNIANAM
hanc gloriam abundè testantur & comprobant.
Hæcque omnia Illustrissimo illi Fratrum septem-
viratui obtigisse, recentius etiamnum est in Ger-
maniae oculis, quàm ut multâ prædicatione in-
digeat. In quo septem masculorum auspici-
simo partu felicitatem alteram jure SCHÖN-
BORNIANAM Familiam compellavero, quæ
septem soboles masculas non quidem ad Martyrii
palmas, sed ad capeffendas laureas & memorata
modo insignia orbi enixa est. Paucis ut comple-
tar, omnia SCHÖNBORNIORUM re-
censere decora non parvæ dedicationis, sed va-
storum opus arduum fastorum esset. Quin opta-
tissimum ea scopum attigit, inoffenso ulterius
cursu provolutura, adeò, ut FRIDERICUS
CAROLUS Prosapiæ Tuæ gloria, sapientiæ
humanæ prodigium Herculeum illud: Non plus
ultra: moriturus suo in testamento præfigendum
duxe-

duxerit: Quâ vel unicâ constitutione prudentiæ suæ plusquàm humanæ argumentum dedit, ita ut illustrissimo illi siderum Principi Soli haud absimilis mihi visus fuerit, qui semper apparet Major in occasu.

En brevem gloriæ SCHÖNBORNIANÆ epitomen, imò verò TUÆ: Si enim propria hæc Familiæ TUÆ dos est ac peculiaris, ut, quotquot enititur Heroës, ad unum omnes perpetrent ea, quæ laudis plurimum ac insignem gloriæ significationem habent; TU quoque ILLUSTRISSIME EXCELLENTISSIMEQUE S.R.I. COMES! ea domi forisque egisti, quibus non potest non nominis TUI splendor plurimum inclarescere. Documenta dedisti luculentâ in variis ac implicatis maximè legationibus, quarum nodum Gordium penetrantissima acies ingenii TUI haud difficulter dissolvit, Imperii Aquilæ proinde primarii, quod habent, consilii

)()(

fili membrum TE esse voluere: Atque adeo explicârunt super TE alas suas, TUAM coronârunt Sapientiam, eminentiis, insigniis & prærogativis cumulârunt. Atque hæc ferè, plurimâque ejus generis sunt, quæ fecere, ut attentarem auspicatissimum Nomen TUUM hisce Thesibus præfigere, cujus splendore & ipsæ nonnihil illustrarentur: Imò verò nolentem traxit incredibilis illa TUA erga quoscunque comitas, dubium sustulit notissimus ille TUUS in literas amor, quas & IPSE coluisti sedulo, & jam foves impensè amantissimus Literarum Mæcenas: In TE, cum suum haud ita pridem Musis Apollinem, FRIDERICUM CAROLUM, inquam, rapuere acerba fata, cujus summa sunt in rempublicam literariam merita, cui tacitis etiamnum lacrymis parentant Boni omnes, qui sibi exegit monimentum ære perennius, qui: paucis multa dicam: literatorum confu-

confugium erat: quâ in re, si cætera desint omnia, statuendum facile, quis quantûsque fuerit, propterea, quòd in literas amor gnome illa sit, ad quam Principem Magnum metiri & æstimare solemus: Cùm, inquam, hunc nobis rapuere acerba fata, alterum in Te reperimus superstitem, ab eodem in literas favore commendatissimum. Quod cùm experti sunt multi; Tum & ego testimonii hujus non minima pars sum, cujus gratiosissimus & es & eris promotor, qui tot tantisque obstrictus TIBI sum nominibus, ut, cùm majora agere penes meam tenuitatem non sit, in aliquale gratitudinis monumentum ad pedes TUOS has cogitârim paginas subicere: Indignum est, fateor, altitudine TUA opusculum, at TUA, quæ ad infima quæque laudabilissimè se demittit, facilitas clementi id oculo dignabitur: Quod, cùm TUA humanitas sperare me jubet, quidquid scientiæ
com-

*comparavero, id omne si & TIBI & Tuorum ser-
vitiis consecrare mihi licuerit, summos opta-
tissimósque censebo meis è laboribus fructus me
percepisse: qui perenno*

**ILLUSTRISSIMI
ET
EXCELLENTISSIMI
S. R. I. COMITIS
ET
PATRONI GRATIOSISSIMI**

Servorum Infimus
JOAN. NICOL. FERDIN. CROCIVS,
Luxemburgensis Belga.

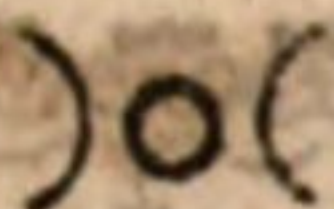


DISSERTATIONIS INAUGURALIS
PARS GENERALIS
DE
NATURA, INDOLE, DE-
FINITIONE, DIVISIONE, ORIGINE,
PROGRESSU & CONSTANTI PACTORUM
SUCCESSORIORUM IN GERMANIA, PRÆ-
CIPUE INTER FAMILIAS ILLUSTRES,
VALIDITATE.

§. I.

Quamquàm Legum Romanarum ut-
ut exoticarum auctoritatem in
foris Germanicis non merè sub-
sidiariam, sed pro regula & in
vim juris communis obtinentem, & quâ
talem à *Prænobili Clarissimo Et Consul-*
A *sultis.*

Authorita-
tis LL. Ro-
manarum in
foris Germa-
niæ ratio.



tissimo Viro ac Domino D. JOANNE PETRO BANNIZA Præsidi ac Promotore, omni honoris studio mihi in perpetuum colendo, in bina sua Dissert. DE PRINCIPIO LAUTERBACHIANO: qui nititur Lege Justinianeâ &c. per tot. editâ anno 1745. pro more suo solidissimè vindicatam in dubium vocare, propositum haud habeam, attamen innumeras propemodùm controversias in Sacri Imperii tribunalibus occurrere, quarum decisio non ex præceptis Juris Romani, sed ex fontibus veterum germanicarum consuetudinum, recentiorum Imperii constitutionum observantiarumque haurienda est, nemo eorum, quibus causas judiciales tractare incumbit, temerè ibit inficias. Conf. Clariss. D. Præsidis Diss. I. de Princ. Lauterbach. &c. §. 22. & Mantiss. ibid. subj. per tot.

§. II.

Juris, quod
ex recepto
obligat, in-
doles.

Scilicet: est ea juris, quod non ex primæva sua institutione, & vi potestatis, à qua



à qua promanat, sed ex libera populi receptione solummodò obligat, connata indoles, ut in contractus, testamenta, aliàque tàm publica, quàm privata populi recipientis negotia eatenùs tantùm obligationis virtutem diffundat, iisque det formam, quatenus Reipublicæ statui, genio & moribus subditorum congruum & ab iis, in quorum manibus est Legislatoria potestas, pro rerum, morum, temporùmque diversitate determinatum, & vel certis limitationibus restrictum, vel ampliationibus est extensum.

§. III.

Nec sanè alia Juris Justiniani in foris Germaniæ est habenda ratio: Etenim strenua hæc & libertatis patriæ tenacissima Gens, repulsis sæpè ferociter Romanorum irruptionibus, per multa sæcula in autonomia sua gloriata, & *Teste Tacit. de mor. Germ. c. 19.* bonis moribus plùs, quàm aliæ Gentes bonis Legibus, indulgens,

Applicatur
juri Romano

In Germa-
nia recepto,

& Juris com-
munis au-
thoritatem
nacto,

Salva tamen
Germanis
autonomia
sua.

leges Romanas, utpotè in plurimis suis ca-
pitibus æquitate naturali suffultas, in scho-
las & tribunalia sua lentis passibus, & ita
irrepere passa est, ut refecatis veterum
Iurum Romanorum scrupulosis adin-
ventionibus, superfluis verborum for-
mulis eliminatis, & temperato in multis
subtili rigore, juris communis authorita-
tem obtinuerint quidem, & ad illas, qua
tale, provocaverit laudatissimus Imperator
MAXIMILIANUS I. *in ord. Camer. de ann.*
1500. §. de Succession in non paucis tamen
casibus, maximè ubi de Pactorum invio-
landa fide agitur, antiquorum Germaniæ
morum æquitas Romani juris dictis sem-
per prævaluerit, & de cætero pro rerum,
circumstantiarum temporumque vicissitu-
dine alias aliasque constitutiones consuetu-
dinesque introducendi facultas genti Ger-
manicæ in perpetuum permanferit illibata.
Quod, cum neminem in jurisprudentiæ
studio non omnino hospitem lateat, &
doctissimorum virorum scriptis abundè il-
lustratum proftet, si demonstratum irem,
non

non solum à scopo meo longissimè aberrarem, sed soli facem accendere conarer.

§. IV.

Inter quàm plurima verò Capita, quorum definitio non ex Juris Romani lacunis, sed antiquarum Germaniæ consuetudinum æquitate, & constanti Gentis hujusce sinceritatis studio, quâ præ cæteris laudem semper meruit, petenda est, excellentiorem meritò sibi locum vindicant Pacta de futura viventium successione, qualia præcipuè inter familias Illustres iniri solita sunt, & hodiernis adhucdum temporibus passim iniri, quotidianâ experientiâ edocemur. De quorum natura, indole, definitione, divisione, origine, progressu, ac inconcussa semper in Germania validitate in prima ac generali hac Dissertationis meæ Inauguralis Parte pro virum tenuitate & ingenii modulo pauca edisserere constitui, deinde in secunda & speciali ad singularem casum, jam à mul-

Pacta successoria ex inveterata Germaniæ consuetudine æstimanda.

Dissertationis distributio & procedendi ratio.

tis retro annis acriter disceptatum & adhuc judiciali Decreto terminandum me conversurus.

§. V.

Præparatio
ad definitio-
nem.

Quemadmodum autem omnis, quæ ratione suscipitur de re aliqua institutio, à definitione proficisci debet, ut intelligatur quid sit, de quo disputatur *Cic. de offic.* ita ordine me facturum existimavi, si præsentem de pactis successoriis familiarum Illustrium in Germania tractationem ab eorum definitione inchoarem. Cæterum non ambio quidem exactam & regulis Dialecticis, quod viris eruditissimis periculosum visum est *L. 202. ff. de Pr. f.* per omnia adaptatam hîc adornare definitionem, sed eam, quam *ITTERUS de feud. Imp. c. 17.* adfert, quæque rem ipsam satis explicare mihi videtur, paululùm tamen imminutam in aliquo, in altero verò magis ampliatam adoptare non puduit: Nimirum Pacta Successoria (intelligo familiarum Illustrium, de his



de his enim tantum ero sollicitus) sunt conventiones à duabus puribusve familiis Illustribus, *vel ejusdem familiae diversis lineis* initæ, ad hoc, ut unâ familiâ, vel respectivè lineâ extinctâ, alteri territorium seu bona, *sive allodialia*, sive feudalialia, aut pars eorum, certâ successionis lege deferatur.

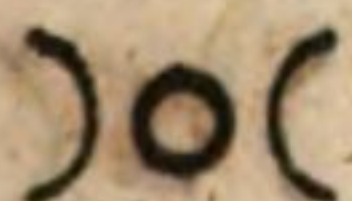
Definitio
pactorum
successorio-
rum ab *Itte-
ro* adoptata
imminuta ta-
men in ali-
quo, amplia-
ta in altero.

§. VI.

Imminutam in aliquo, ampliorem verò in altero *Ittero* definitionem dedi, non quod Authorem admissi defectûs, vel immixtæ superfluitatis arguere audeam, sed quod Instituti ratio hoc expostulaverit: Loquitur enim Vir Clarissimus de Pactis super feudis Imperii in aliam prorsus familiam transferendis, initis, in quibus ex una parte confirmationem Cæsaream, de qua in sua definitione meminit, requiri, ex altera verò parte neque allodialium, neque lineæ mentione opus fuisse, non inficior. Ast alia mihi mens est; non enim solum de feudis Imperii & de illis quidem in aliam
pror.

Imminutio-
nis & am-
pliationis ra-
tio.

prorsus familiam, sed insimul. etiam de bonis allodialibus vel solis, vel unà cum feudalibus, & non tantum in aliam prorsus familiam, sed prout non rarò contingit, in aliam ejusdem familiæ lineam derivandis mihi hic locutio est: Unde, cum, quando vel de allodiis tantum, vel etiam de feudis, aut in aliam solum ejusdem familiæ lineam, jus succedendi à primo acquirente habentem transferendis in pactis successoris disponitur, confirmatione Cæsareâ haud opus sit, ut in parte speciali demonstraturus sum, eandem in definitione haud posui, ne definitio non conveniret omni & soli definito: econtrà verò ex eadem ratione & allodiorum & alterius lineæ mentionem faciendam esse, ratus sum, cum non solum de feudis in aliam familiam, sed & de allodialibus vel solis, vel unà cum feudalibus in aliam tantum ejusdem familiæ lineam masculam derivandis, omnino & multò magis pacta Gentilitia contrahi posse, extra omnem dubitationis aleam positum sit.



§. VII.

Definitionem excipiunt variæ Pacto-
 rum successoriorum divisiones, quarum
 prima est, quod alia sint universalia, alia
 particularia. Universalia audiunt, quæ de
 universis pacifcentium bonis concepta sunt,
 quale est Pactum Saxonico-Hassiacum, *de*
quo paulò post. Particularia verò dicuntur,
 quæ non ad omnia contrahentium bona
 diriguntur, sed ad quædam tantum, aut ad
 certum aliquem districtum restringuntur:
 quo Jure censentur Pacta inter Saxonix
 Duces & Hennebergenses Comites inita;
 siquidem ex parte saltem Saxonix familiæ
 non omnes ditiones comprehendisse, com-
 monstrat HAGEN *II. Inst. Jur. publ. 6. n. 3.*
 Alias duas Pactorum successoriorum di-
 visiones in æqualia & inæqualia item in du-
 plicia & simplicia vid. apud ITTERUM *cap.*
17. §. 6.

Pactorum
 Successorio-
 rum divisio
 1ma in uni-
 versalia &
 particularia.

2da in æ-
 qualia & in-
 æqualia,
 3tia in du-
 plicia & uni-
 lateralibus.

§. VIII.

Principalis verò eorundem pactorum
 divisio est in acquisitiva, conservativa, re-
 nunciativa, & dispositiva.

4ta in acqui-
 sitiva, con-
 servativa, re-
 nunciativa,
 & dispositi-
 va.

Acquisitiva
quid?

Pactorum
acquisitivo-
rum quatuor
species.

Pactorum
Conjugum
Dotalium
definitio.

Divisio eo-
rum in sim-
plicia &
mixta.

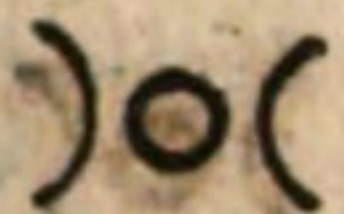
nunciativa & dispositiva. Pacta acquisitiva, (de quibus brevitatis studio tantum loquar) sunt conventiones de ipsorum paciscen-
tium, vel alterius tantum, vel utriusque he-
reditate, vel sibi, vel aliis acquirenda. Et
horum à Doctoribus rursus quatuor spe-
cies constituuntur: scil. Pacta Conjugum
Dotalia, Pacta Unionum prolium, Pacta
Ganerbinatûs seu confœderationis & Pa-
cta confraternitatis.

§. IX.

Primam ergo pactorum acquisitivorum
speciem constituunt Pacta Conjugum Do-
talia, quæ sunt conventiones inter conju-
ges non solum de dote, donatione propter
nuptias, & dotalitio, sed & de aliis rebus
futuræque successionis initæ, Jure Romano
expressa sanctione *in L. 5. C. de pact. convent.*
vetitæ, moribus verò Germaniæ firmæ ac
validæ.

§. X.

Suntque hæc pacta vel simplicia, vel
mixta. Simplicia dicuntur, quæ dotem,
dona-

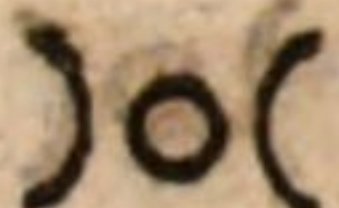


donationem propter nuptias, Dotalitium, & quidquid in casum mortis alterutrius conjugis obtinere debeat, determinant, vel alia bona, etiam universa conjugii superstiti assignant, modò per verba contractus vel donationis inter vivos concepta sint, dilato tamen tempore solutionis in diem mortis. Mixta sunt, quibus itidem de dote, donatione propter nuptias, dotalitio & futura conjugum inter se successione disponitur, adhibitis tamen verbis ultimis voluntatibus propriis, ideòque mixta appellantur, quod licet revera conventiones sint, nihilominus tamen supremæ voluntatis elogia & reciproca contineant Testamenta.

§. XI.

Inter utraque notabile hoc versatur discrimen, quod simplicia, cum sint merissimi actus inter vivos, effectum executionis demum post mortem unius ex Conjugibus fortientes, nullam prorsus ad subsistentiam

Inter utraque differentia ima.



suam requirant solennitatem, nisi aliud fortè statutum vel consuetudo exigat, sed duorum Testium fide, vel instrumento desuper confecto probata firmissimè subsistant, mixta verò cum reciprocum conjugum testamentum contineant, solennitatibus ad testamentum solenne, vel Codicillum requisitis instructa esse debeant.

§. XII.

Differentia
ada.

Ex quibus quoad effectum & alia memorabilis fuit differentia, quod illa: scil. simplicia: unus conjugum, alterâ parte invitâ, temerè revocare, & pœnitentiâ ductus ab eo, quod semel placuit, recedere ampliùs nequeat, Regulâ illâ: quod semel placuit, ampliùs displicere non potest: sicut in aliis inter vivos negotiis, ita & hîc plenum robur obtinente. Aliud verò Juris est circa mixta: hæc enim, cùm in ultimarum voluntatum censum referantur, ab uno conjugum mutatâ animi sententiâ, alióque condito testamento, altero licet in-



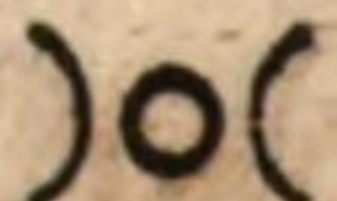
ingrato, revocari, nil prohibet; ambulatoria enim est ultima voluntas usque ad supremum vitæ spiritum.

§. XIII.

Secundam Pactorum acquisitivorum ^{Pactorum unionum prolium definitio.} speciem absolvent Pacta Unionum prolium, quæ sunt conventiones consuetudini Germaniæ innixæ, quibus parentes ad secundas nuptias transeuntes coram Magistratu ordinario causâ cognitâ & interveniente Decretô consensûque propinquorum eorûmque, quorum interest, liberos diversi matrimonii sibi invicem ita consociant & æquiparant, ut quoad futuram parentum successionem pro natis ex eodem ultimo matrimonio habeantur. *De quib. prolixius discurrentem vide COCCEJUM in Disp. de succes. anomala.*

§. XIV.

Pacta unionum prolium excipiunt Pacta Ganerbinatûs, quod nomen Germani- ^{Definitio pactorum Ganerbinatus.} cum



cum est compositum à *Gan*, quod sine contractione effertur *Gemein*, & *Erben*, quod hac in materia Dominum denotat, ita, ut Castri *Ganerbii* nihil aliud sint, quàm ejusdem arcis condomini (*gemeine Burg- Herren*) *SCHWEDER part. special. sect. II. c. XVIII.* Sunt autem hæc Pacta conventiones inter nobiles & illustres familias certis Legibus initæ, ita, ut se suasque facultates contra vim & hostiles incursiones mutuo auxilio defendant, & unâ familiâ extinctâ, ex reliqua superstites illi succedant.

§. XV.

Pactorum
Ganerbina-
tus origo.

Scilicet, cùm funestissimis illis temporibus, dum Jus Manuarium (*das Faust- Recht*) adhucdum vigeret, itinera essent latrociniis intuta atque infesta, potentiores vi armisque ex possessionibus suis deicerent debiliores, spoliarentque, familiæ Nobiles, ut à Castris & possessionibus suis hostiles ejusmodi incursiones arcerent, exterorum expilationes averterent, se, suâ-
que



que contra prædonum latronumque inva-
siones defenderent, conventiones inire,
vires conjungere, easque unitas ingruenti-
bus latrociniorum & deprædationum tem-
pestatibus opponere, necesse duxerunt.
Et quamquam Pacta hæc mutua defen-
sionis gratiâ solummodò iniri ab initio solita
fuerint, ad reciprocam tamen successio-
nem ex post vel ideo extensa sunt, ut fa-
miliæ Illustres eò firmiore vinculo sibi in-
vicem devincirentur.

Verum cum publicatâ sub Maximiliano
Imperatore Pace publicâ, Bella privata se-
verâ sanctione prohibita sint, rariora sanè
hujusmodi Pactorum super mutua defen-
sione initorum exempla tempora recen-
tiora nobis perhibent.

Hodie ra-
riora eorun-
dem exem-
pla.

§. XVI.

Magis autem in usu sunt Pacta confra-
ternitatis, quarta pactorum acquisitivo-
rum species, quæ sunt conventiones inter
Principes & illustres personas initæ, ut he-
redi-

Pactorum
confraterni-
tatis defini-
tio.

redibus masculis unius familiae vel lineae deficientibus, in altera familia vel linea pacifcente superstites masculi in bona & territoria extinctae succedant. Ast cum de his in parte speciali continuus sermo occurrat, illuc B.L. remitto, & ad investigandam Pactorum de futura successione originem & constantem in Germania valorem festino.

§. XVII.

Pactorum
de Jure Ro-
mano ineffi-
cacia,

Equidem haud ignoro, tam, tenaciter verborum conceptionibus inhæsisse Leges Romanas, ut, quamquam perfidiam haud probarent, aut impium non crederent eum, qui fidem non liberaret *SENECA de benef. V. 21.* attamen non omnibus conventionibus, utut deliberatô animô initis efficaciter assisterent, sed negotiorum fidem in contractibus sancientes *GELL. XX. 1.* perlusoriè eum egisse judicarent, qui modum fidem adstringendi legitimum (puta stipulationem) neglexisset. *HEINECC. D. de pact. § ab eo cit. MERILL. obs. VII. 39.*

§. XVIII.



§. XVIII.

Verùm alia apud Germanos Pactorum Eorundem alia apud Germanos habita ratio. fuit habita ratio, qui fidem conventionem quacunque deliberatâ interpositam tam sanctè custodiendam esse existimârunt semper, ut *teste* TACIT. *de mor. German. c. 24.* & in alea datam violasse, quondam religio esset: imo si quis postremo jactu libertatem amitteret, victus victori sine detrectatione serviret, idque pro fide laudaretur. TACIT. *eod.* Unde sub Germana fide quidquam promississe, infallibilis obligationis indicium erat.

§. XIX.

Quemadmodum autem Jus Romanum Pactorum successoriorum apud Romanos dira execratio. non omnibus conventionibus vim actionis productoriam attribuit, ita specialiter pacta de futura viventis successione dirissimè execratur, eo quod propter votum captandæ mortis, quod continere illis dicuntur, contra bonos mores concepta & plena tristissimi periculosique eventûs esse censeantur. *L. ult. C. de pact.*

C

§. XX.



§. XX.

Romano-
rum in infi-
diando pra-
vitas.

Igitur causa, quæ Romanos ad pactorum successoriorum prohibitionem impulit, fuit periculosa cunctatio de captanda morte alterius. Scilicet pravissima erat hac in parte morum apud eos corruptio, summâque improbitas, ut illi, cui se successuros, certò sciebant, non solum mortem optarent, sed & ferrô, venenô aliisque artibus acerbissimam hereditatis capiendæ spem suam promoverent, & non extranei tantum, sed fratres fratribus, liberi parentibus, &, quod tygridis immanitatem longissimè superare videtur, parentes liberis suis ob hanc causam insidias struere compertum esset. De Matribus id testatur JUVENALIS in *Satyra VI.* hisce Verbis :

*Vos ego, pupilli, moneo, quibus amplior
res est,*

*Custodite animas, & nulli credite mensa,
Livida materno fervent adipata veneno.*

Mor-



*Mordeat ante aliquis, quidquid porrexe-
rit illa,*

*Quæ peperit, tumidus præguslet pocula pa-
pas.*

*Nos utinam vani. Sed clamat Pontia:
feci,*

*Confiteor, puerisque meis aconita paravi,
Quæ deprensa patent, facinus tamen ipsa
peregi.*

*Tunc duos unâ, sævissima vipera, mensâ,
Tunc duos? Septem, si septem fortè fuis-
sent.*

§. XXI.

Quid ergo mirum, quod providissimi Romani in
coercenda
Gentis avaræ
cupiditate
providi.
Legumlatores omnem operam impende-
rint, ut avarissimæ hujus Gentis cupiditati
fræna ponerent, & omnem alterius bona
sperandi occasionem, quantum possibile
esset, è medio tollerent, & ea propter ne-
minem sese testandi licentiâ privare posse,
saluberrimè pro statu suo constituerent.



§. XXII.

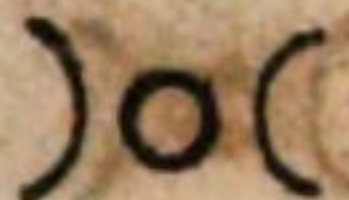
Sollicitudo
Legislatoria
in prohiben-
dis etiam iis,
quæ naturâ
suâ mala non
sunt.

Id enim sollicitudinis legislatoriæ non ultimum caput est, ut non solum, quæ Reip. bono directò profutura sunt, solerter procuret, & sectanda præcipiat, ea verò, quæ naturâ suâ ad detrimentum communis salutis comparata sunt, severè prohibeat, sed & ea, quæ, licet in se mali nil contineant, occasionem tamen vel remotè tantum parant ad perniciem, maxime si frequentia accedat, pœnalibus sanctionibus inhibeant, contra verò ea, quæ quidem in se mala sunt, majoris incommodi in Rempublicam illapsuri, amolendi gratiâ prudenti sæpè consilio impunita relinquat. Utriusque, si otium esset, numerosa exempla ex sæcundo Legum Romanarum sinu in medium proferre, haud foret difficile.

§. XXIII.

Insidiarum
periculum
ex pactis suc-
cessoriis

Verum, numne etiam apud Germanos tantum insidiarum periculum ex pactis
succes-



successoriis perhibent Historiographi? Nequaquam; sinceræ enim amicitiaë semper amantissima legitur hæc natio, à fide, quam constantissimè servabat, omnibus laudata, ut ea propter nec ratio expetierit, harum conventionum usum è Republica tollere, nec id unquam factum esse, ullo argumento commonstrari queat.

haud metuendum
apud Germanos.

§. XXIV.

Contrarium potius pollucet ex antiquissimis Germanorum Legibus, quæ pactis, subsecuta traditione symbolica firmatis, bona post mortem in alium transferri volebant, Testamentorum usu vel planè incognitò, vel, quod verius est, penitùs reprobato. Etenim teste TACITO *de mor. German. c. 20. Heredes successorésque sui cuique liberi, & nullum testamentum.*

Germani
olim pactis
& traditione
symbolica
bona transferebant.

§. XXV.

Et quamquam STRYCKIUS *in suo tractat. de success. ab intest. diff. 8. c. 1. §. 2. citatum*

Interpretatio Stryckii
ad verba Taciti.

Taciti locum ita interpretetur, ut exstanti-
bus liberis & cognatis usum testamento-
rum Germanis haud competiisse largiatur,
his verò non existentibus, testamentariâ
dispositione bona in alios transferendi fa-
cultatem ipsis integram fuisse, asserat in
verbis : “ Loquitur Tacitus tantum de illa
,, specie, ubi liberi & cognati exstiterunt,
,, de qua certissimum est, solâ intestati suc-
,, cessione observatâ, usum testamenti tunc
,, exulasse: idem verò etiam eo casu ob-
,, tinuisse, cùm quis nullis planè liberis,
,, quàm cognatis relictis decesserit, ver-
,, bis istis non confeceris. Imo contra
,, maximè puto. Nam quis credat, eos
,, solos à communi Gentium usu adeò
,, recessisse, tàmque barbarè stupidos fuis-
,, se, ut nunquam in universum ultimâ vo-
,, luntate bona sua ad alios transmiserint,
,, sed tunc etiam, cum nullus omnino co-
,, gnatus, ad quem sanguinis Jure devol-
,, verentur, ipsis superesset, intestati ta-
,, men decesserint, adeoque bona abs se
,, parva perire magis voluerint, quàm ut
,, in



„ in extraneum, nullo cognationis vinculo
„ sibi junctum ea transferrent, cum tamen
„ amicitia in illa gente religiosissime culta
„ fuerit, quæ potius amicorum in relin-
„ quendis bonis rationem habere persua-
„ sit. „

§. XXVI.

Verumtamen non eâ, quâ Romani, in
ordinandis ultimis voluntatibus ratione &
solennitatibus utebantur Germani, sed po-
tius per pacta suprema sua elogia concipie-
bant, quod prælaudatus STRYCKIUS *cit. loc.*
distinctè innuit, dum ulterius pergit: „Ne-
„ que tamen inde affirmaverim, quasi eâ,
„ quam Romani adhibuere, sollemnitate te-
„ stamentum justum condiderint, sed quod
„ in casu non exstantium liberorum, de bo-
„ nis suis modo saltem minùs solenni dispo-
„ suerint, nudâ scil. conventionem & simpli-
„ ci traditione, retento tamen usufructu
„ ad dies vitæ, testamenti vice interpositâ,
„ voluntatem suam quoquo modo expri-
„ mentes. „

Pergit ulte-
rius Stry-
ckius.

En,



Testamen-
torum loco
pacta apud
Germanos
obtinebant.

En, Testamenta quidem Germanis in usu haud fuisse, sed eorum vice per conventiones & simplices traditiones bona in alios per universitatem translata fuisse, perspicuè affirmat Vir Celeberrimus. Et cum essent populi fide omnes alios antecellentes, & ab omni astutia & calliditate longè remotissimi viverent, sufficiebat ipsis, nudâ traditione & factâ de bonis post mortem consequendis conventionem, ultimam suam voluntatem declarasse. STRYCK. *cit.* §. 4. JOANN. GEORG. WERNER *de pact. dotal. sub form.* Hut bey Schleyer und Schleyer bey Hut.

§. XXVII.

Modus ejus-
modi pacta
perficiendi.

Perficiebantur autem ejusmodi conventiones, in quibus de bonis post mortem per universitatem transferendis agebatur, per traditionem simbolicam, veluti per jactum festucae in sinum alicujus, similiave signa, de quibus *vid.* BOEHMER *Jus Eccles. Tom. 2. tit. de Inst. §. 6. seqq.* SCHANNAT. *in corp. Tradit. fuldens.*

§. XXVIII.



§. XXVIII.

Elegans argumentum talium conven- Eorundem
argumen-
tum ex LL.
Salicis.
tionum de futura successione exhibent LL.
SALICÆ tit. 29. ex Edit. ECCARDI pag. 91. seqq.
Rubrica est: *de Adframire vel adrhamire,*
de ramo dicto sive, ut ECCARDUS notat. *de*
designatione heredis per ramum, vel festucam
in sinum alicujus projectam. Plenius rem
illustrat cit. ECCARDUS ad tit. 40. Verba
autem Legis SALICÆ sunt sequentia: „Hæc
„convenit observare, ut Tunginus (*De-*
„*canus*) aut Centenarius mallum indicent,
„& scutum in ipso mallo habere debet, &
„postea tres homines tres causas deman-
„dare (*postulare*) debent: Postea in ipso
„mallo requirant hominem, qui ei non
„pertinet, & sic festuca in laisum (*sinum*)
„jactet, & ipse (*ipsi*) in cujus laisam festu-
„cam jactaverit, dicat verbum de fortu-
„na sua, quantum ei voluerit dare, aut si
„totam, aut si mediam fortunam suam,
„cui voluerit, dare. Postea ipse, in
„cujus laisam fistucam jactavit, in casa
D „ ipsius

„ipſius manere debet, & hoſpites tres ſuſci-
„pere & de facultate ſua, quantum ei da-
„tur, in poteſtate ſua habere debet, poſt-
„ea ipſi cui creditum eſt, omnia cum te-
„ſtibus collectis iſta agere debet, & ſic
„poſtea ante Regem, aut in mallo legiti-
„mo illi, cui fortunam ſuam deputarit,
„reddere debet, & accipiat fiſtucam in
„mallo ipſo. Et ipſum (*ipſi*) quem here-
„dem deputavit, ante XII. meſes, in
„laiſo ſuo jaſtet, & nec minus nec majus,
„niſi quantum ei creditum eſt, & ſi con-
„tra hoc aliquid dicere voluerit, tres te-
„ſtes habere debet, qui jurati dicant, quod
„ibi fuerint in mallo, quod Tunginus, aut
„Centenarius indixerunt. Et quomodo
„vidiſſent hominem illum, quod fortu-
„nam ſuam donavit in laiſo illius, quam
„jam elegerat fiſtucam jaſtare & dominare
„(*nominare*) debent, qui fiſtucam in lai-
„ſam jaſtit, nec non & illum, quem he-
„redem appellavit. Similiter nominent
„alii teſtes jurati & dicant, quod in caſa
„illius, qui fortunam ſuam donavit illi, in
„cujus

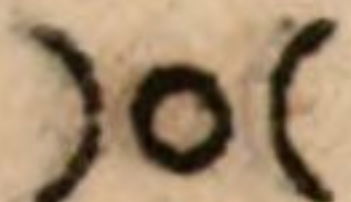


„cujus laisam fistucam jactavit, ibidem man-
„sisset, & hospites tres vel amplius colle-
„gisset, & pavisset (*cibum praeuisset*) & ei
„ibidem gratias egissent, & in beudo suo
„(*mensa*) pultes manducassent, & testes
„collegissent, ista omnia tres alii testes ju-
„rati dicere debent, quoniam in mallo le-
„gitimo & ante Regem illi, qui accepit in
„laisam festucam, fortunam suam dona-
„vit, & ille acceperit in mallo, hoc est
„ante Theada vel Tunginum fortunam il-
„lam, qua heredem illum appellavit pub-
„licè coram omnibus hominibus fistucam
„in laisam ipse jactasset: & hæc omnia no-
„vem testes debent affirmare.,

§. XXIX.

Sic itaque olim franci pacto solenni
successorem sibi constituebant authoritate
judiciali & traditione festuæ, Testibús-
que intervenientibus, hocque modo Jus
in re & irrevocabile acquirebat heres futu-
rus, quod in suos quoque heredes trans-
mittebat.

Franci pacto
solenni suc-
cessorem sibi
constitue-
bant.



§. XXX.

Item ex LL.
Ripuariis.

Simile quid invenire quoque est in Legibus Ripuariis *tit. 48.* in verbis: „Si quis
„procreationem filiorum vel filiarum non
„habuerit, omnem facultatem suam in
„præsentia sive vir mulieri, seu cuicunque
„libet de proximis vel extraneis adoptare
„in hæreditatem, vel adfatimi (*adfatimire*,
„*accipere in heredem*) per scripturarum se-
„riem seu traditionem, & testibus adhi-
„bitis, secundum legem Ripuariam licen-
„tiam habent. „

§. XXXII.

Ex formulis
Marculfi.

Ex LL. An-
glorum &
Werinorum.

Ulterius antiquum Pactorum successo-
riorum usum demonstrant formulæ MAR-
CULFI à STRYCKIO *in cit tractat. de success. ab*
intest. dissert. 8. Cap. I. §. 4. relatæ. Nec
minùs ex Legibus Anglorum & Werino-
rum pacta successoria confirmat LINDEN-
BROG. *in Cod. LL. Antiq. pag. 485. tit. 13.*
in verbis: „Libero homini liceat heredi-
„tatem



„tatem suam, cui voluerit, tradere. „
 Quod itidem intelligendum de traditione
 festucaria, vel symbolica, olim in conven-
 tionibus hisce usitata.

§. XXXII.

Ex quibus omnibus prono alveo fluit, Majores no-
stri bona sua
per pacta
tanquam per
ultimam vo-
luntatem
transmise-
runt.
 pacta successoria olim à Germanis in vicem
 testamentorum solennium, apud Romanos
 usitatorum, fuisse adhibita, iisque Majores
 nostros bona per universitatem, seu suc-
 cessionem, tanquam per ultimam vo-
 luntatem transmisisse, ut itaque du-
 bium nullum supersit, conventiones hasce
 ex simplicitate Juris Gentium ortas, à
 Germanis multis retro sæculis, & ante-
 quam Leges Romanæ in Germania recipe-
 rentur, celebratas & exercitas fuisse. *Vid.*
STRUV. syntagm. Jur. Civil. exercit. 2. Thes. 35.

§. XXXIII.

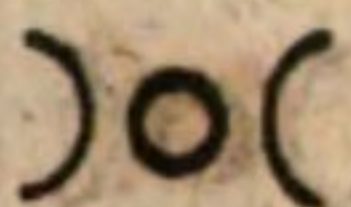
Verum, quid circa pacta hujusmodi Pactorum
successorio-
rum ratio
post intro-
ductum Jus
Romanum.
 Juris obtinuit, postquam Romanorum sci-
 ta

Quid in ipsa
receptione
LL. Roma-
narum.

Exemplum
pacti Saxo-
nici.

De cujus ori-
gine varia
opiniones.

ta in Germaniam nostram inuenta Juris communis auctoritatem obtinuerunt, numne tunc ex peregrini Juris principiis in exilium relegata, & ex sedibus antiquis exesse jussa sunt? nequaquam, eo ipso enim tempore, quo leges hæ exoticæ Jure civitatis in scholis & foris patriæ nostræ donari, & firmiorem pedem figere cœperunt, Pactorum successoriorum usum continuatum fuisse, vel unicum (ut cætera fileam) Serenissimæ domûs Saxonicae ex una, & Illustrissimorum Landgraviorum Hassiæ ex altera parte exemplum manifestè comprobant. Et licet inter Doctores varios non satis constet, quo primùm anno celeberrimæ hæ Germaniæ familiæ convenerint, & de mutua successione pactæ fuerint, dum nonnulli primam ejus originem ab Anno 1373. cum BESOLDO *Lib. 1. de success. D. 13. n. 7.* & aliis repetunt, alii verò, qui certiora fundamenta in monumentis historicis sibi reperiisse visi sunt, altiùs ascendant, & cum WAREMUNDO ab Ehrenberg *meditam. pro fœder. L. 1. c. 2. n. 35.* primum hujus



hujus pacti exortum in annum sæculi tertii decimi LXII. conjiciunt. Cuicunque tamen opinioni adstipulari libuerit, manifestum erit, prædictam conventionem natales suos ad ea tempora, quibus per Germaniam Jus Romanum sese maximè extendere cœpit, referre.

§. XXXIV.

Cæterùm, quod & ante Jus Romanum introductum, & ipso receptionis ejusdem tempore & immediatè post eam circa pacta successoria immemoriali observantiâ in Germania obtinuit, ut semper firmo & inconcusso constarent valore, id & recentiore ævo innumeris Illustrissimarum familiarum exemplis roboratum perhibent Cæleberrimorum Virorum Codices, adeò, ut vix unum amplius reperire sit, qui Legum Romanarum vestigiis ita pertinaciter insistat, ut talium pactorum usum exinde sublatum fuisse, contendere audeat. Quapropter, quod omnium assensum jam dudum

Quid circa illa ævo recentiore Juris?



dum meruit, pluribus asserere supervacaneum duxi.

§. XXXV.

Jus Romanum pacta successoria non in totum improbat.

Id tamen adhuc obiter notandum censui, etiam ipsum Jus Romanum pacta successoria non in totum improbare: sic etenim conventionem super hereditate tertii incerti initam validam esse, legimus in *L. 3. §. de illo ff. pro socio*... item super successione tertii etiam certi, saltem eatenus robore suo munitam perhibet *L. fin. vers. nisi fortè. C. de pact.* Quatenus tertius, de cujus successione agitur, consentit, & voluntatem suam ante obitum non mutat, ac tandem similia pacta militibus permittit *L. 19. C. de pact.*

§. XXXVI.

Probatur ex antiquissimis Romanorum LL.

Imo si negotium penitiùs inspicere, & quod res est, dicere liceat, antiquissimas Romanorum Leges conventionalem illam successionem non tantum non abhorruisse, sed



sed, more, calatis Comitibus testandi, abrogato, & testamento per æs & libram introducto, hereditatem per conventionem translata fuisse, solidè probatum dedit BYNCKERSH. *obser. II. 2. p. 113.* relatus ab HEINECC. *Pand. qui testam. facere possint §. 2. in not.* Quid enim aliud nobis denotant solennes illi ritus, quibus adhibitis in præsentia quinque testium Civium Romanorum, Libripende & Antestato, hereditas per mancipationem, id est, imaginariam venditionem transferebatur, quàm solennem quandam conventionem inter testatorem & familiæ emptorem contractam, vigore cujus hic, sc. familiæ emptor, quocum principalis causa agebatur, magis ex pacto & contractu, quàm Jure Testamenti, mortuo testatore, bona hereditaria in ipsum heredem trans mittebat. Si itaque, inquit VIGIL. *in §. accessit deinde. Inst. de testam. ord.* olim lege licebat hereditatem per pactum in alium transferre, cur non idem possit consuetudo? maximè cum testamenti factio, ut à Civibus Romanis usurpatur, sit Juris Civilis.

Item ex solenni ritu mancipationis per æs & libram.

§. XXXVIII.

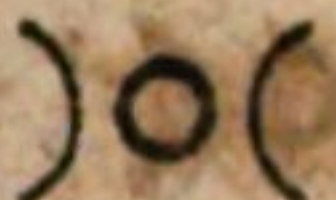
Vanus cap-
tandæ mor-
tis metus.

Incasum ergo laborat, qui vano captan-
dæ mortis metu subnixus pacta successoria,
quibus tanquam fulcris familiæ illustres,
quæ bonis in infinitum ferè divisis, miserè
tandem corruerent, tanquam bonis mori-
bus contraria, & plena tristissimi periculosi-
que eventus improbare, & è Germaniæ
Provinciis, in quibus per tot retro sæcula,
Jure Romano quoad hunc passum vel nun-
quam recepto, vel ad minimum contrariâ
observantiâ iterum abrogato, civitatis jure
gaudebant in exilium relegare vellet.

§. XXXIX.

Præcipuè
in personis
illustribus.

Et quidem Principes & personas illu-
stres quod attinet, cum in iis rectitudo
clariore lumine præfulgeat, & mortis ca-
ptandæ formidinem suspicari, indignum
videatur, à pactis mutuò successoriis te-
merario ausu arcendi, nulla prorsus sese
offert ratio, cùm & ignobiles (de Nobili-
bus



bus enim mediatis & Landsaffiis nullum mihi superest dubium) à facultate, similes conventiones erigendi, planè excludi non posse, satis commendent quotidiana exempla unionum prolium, pactorum dotallium &c. quibus de futura viventium successione conveniri, in lucem notum est, de quibus tamen, ut anxius sim instituti ratio haud exoptulat.

Habes B. L. definitionem, divisionem, originem, progressum & constantem in Germania Pactorum successoriorum validitatem nunquam interruptâ in nos quasi traditione à Majoribus nostris usque huc transplantatam. Superest, ut eam in speciali casu vindicatam placido iudicio tuo submittam, cuius discussioni deserviat.



DISSERTATIONIS
PARS SPECIALIS,

In qua pacti Gentilitii inter duos
Illustrissimos Dominos fratres ex providen-
tia & respectivè testamentaria lege initi valor ratio-
nibus pro & contra deductis sistitur, pro cuius ple-
niore & faciliore intellectu præmittitur

SUCCINCTA FACTI SPECIES.

Reverendissimus ac Celsissimus Do-
minus Philippus S. R. I. Princeps
Electoꝝ, Ecclesiæ Metropolitanæ
N. Archi-Episcopus Anno 1621. te-
stamentariâ suâ dispositione, omnibus so-
lennitatibus & requisitis absolutâ, Domini
fratris sui Ludovici L. Bar. de N. præde-
functi ambos filios, nempe Dominum Ca-
rolum & Dominum Ferdinandum LL. BB.
de N. hæredes instituit, eósque sibi invicem
taliter substituit, ut, ad conservandum ma-
gisque provehendum perillustri familiae
splendorem, unius lineâ sine descendentibus
masculis extinctâ, alterius linea mascu-
lina,



lina, exclusis fœminis, succederet. In cuius testamenti conformitatem, mortuô ex post Celsissimo Domino Testatore, ambo heredes instituti hereditatem sibi delatam, nullo prorsus remorante impedimento, adierunt.

Anno 1637. Reverendissimus Dominus Fortunatus L. B. de N. Archi Ecclesiæ N. Præpositus, prælaudatorum à Celsissimo Archi-Præsule Patruo suo institutorum heredum Frater, ex eodem fine ambos suos Dominos fratres Carolum & Ferdinandum in testamento suo, itidem nullo defectu laborante, cum eadem substitutione in casum deficientis lineæ masculæ instituit, iis-que insuper injungit, ut ambo fratres, heredes scripti, pro maiore stemmatis masculini conservationis firmitate, pactum mutuò successorium (eine Stammens-Vereinigung) inirent. Domino Testatore è vivis sublato, supremæ ejusdem voluntati obsequium præstituri ambo hæredes, aditâ fraternâ hereditate, Anno 1644. injunctum sibi in testamento fratris pactum mu-



tuò successorium conficiunt, stipulanturque invicem, ut deficiente stemmate masculino ex una parte, alterius linea masculina succedat, filiaè verò certâ quotâ sibi legitimæ loco assignandâ contentæ à reliqua hereditate excludantur, hac tamen expressè adjectâ clausulâ, ut, cùm virorum Doctorum & prudentum, quorum consilium in gravi hocce negotio adhiberent, copiâ pro tempore destituantur, pactum quidem interim suo constet valore & inviolabili firmitate, ast tamen ubi occasio sese obtulerit, ex prudentum consilio seriò reassumatur & Imperatoriâ interim humillimè rogandâ confirmatione roboretur.

Anno 1646. Carolus L. B. de N. filiam suam Cæciliam in nuptias elocat Rudolpho L. B. de N. quæ in pactis dotalibus consensu patris, at insciis descendantibus masculis ex linea Ferdinanda adhucdum superstitibus, successioni quidem renunciat, regressum tamen ad eandem, in casum, si fratres superstites absque heredi-
bus



bus masculis ex hâc vitâ migrare fortè contigerit, sibi expressè reservato.

Ex pòst, scilicet Anno 1653. Dominus Carolus L. B. de N. testamentariam ordinat dispositionem & unicum suum Sæcularis statûs filium Dominum Claudium universalem instituit heredem, eique in casum deficientium descendentium masculorum in omnibus immobilibus substituit fratris sui Ferdinandi filios, eâ tamen lege, ut compactatorum Anno 1644. erectorum Leges sese non transgressuros esse, reiteratò sponderent, Alberto, verò filio suo natu majori in sacris ordinibus constituto certum annum redditum, unâ cum sumptibus pro obtinendis præbendis secundùm statuta & consuetudines Ecclesiarum Cathedralium expensis, & duabus junioribus filiabus (quæ ambæ post mortem matris monasterium ingressæ tam paternis & maternis, quàm fratrum sororûmque bonis simpliciter & purè renunciârunt) Monasterio solutas pecunias statutarias (Statuten Gelder) & tandem Cæcilie seniori Rudolpho



dolpho L. B. de N. nuptæ, quod ipsi in pactis dotalibus assignatum erat, titulo honorabili institutionis, loco Legitimæ relinquit.

Ultimô hócce Testatore, Dominô Carolô, mortalium numero ereptô, ambo ejus filii Claudius scilicet & Albertus Anno 1664. insciis descendentibus masculis ex Linea Ferdinanda transactionem ineunt, de bonis paternis per quatuor proximè futurorum annorum spatium communiter possidendis & fruendis, in simul sibi invicem spondentes, ne cui liceat, altero ingrato, intra prædictos 4. annos aliam quamcunque facere dispositionem.

Qua tamen transactione non obstante, Albertus Anno 1667. in ultimo suo elogio fratrem suum Dominum Claudium L. B. de N. heredem scribit, eique in defectum lineæ masculinæ sororium suum Dominum Rudolphum L. B. de N. in præjudicium Lineæ Ferdinandæ masculinæ, substituit.

Post hæc Dominus Claudius tunc S. R. I. Comes de N. Anno 1693. pariter conficit



ficit Testamentum, & deficiente prole masculâ Dominum Georgium ex linea Ferdinandea masculina in omnibus suis bonis immobilibus hæredem facit, Illustrissimæ verò Conjugi suæ usumfructum ad dies vitæ legat, & cum ipso linea Carolina masculina extinguatur. Fato hocce subsecuto, inter heredes masculos ex linea Ferdinandea ex una, & illustrissimam Conjugem ultimò defuncti Domini Comitis Claudii usufructuariam in immobilibus & proprietariam in mobilibus ex altera, nec non liberos Barones ex familia Rudolphina ex tertia parte, orta est contentio: cuinam ex duabus familiis, Ferdinandea scilicet & Rudolphina competat hoc in casu jus succedendi in bonis ultimi ex linea Carolina defuncti Domini Comitis Claudii? & an Illustrissimæ Conjugi modo laudati Domini Comitis Claudii ususfructus in immobilibus & proprietas in mobilibus testamento defuncti Domini mariti relicta Jure debeatur? Partes Actoris suscipiunt Liberi Barones ex familia Rudolphina, Illustrissimis

F

Comi-



Comitibus ex Linea Ferdinanda interveniendo contradicentibus, & quamquam Dominus Georgius ex linea Ferdinanda à Domino Comite Claudio postremò heres testamento institutus, tunc minorennis, hætenus neque egerit, neque auditus fuerit, sententia tamen pronunciatur pro Liberis Baronibus ex familia Rudolphina. Contra quam cum superstitēs masculī ex Linea Ferdinanda, modò illustrissimi Comites de N. competentia remedia interponendi Jus sibi esse, existiment, eò potissimū videtur vergere principalis

QUÆSTIO:

An pactum mutuò successorium Anno 1644. inter Dominum Carolum & Ferdinandum LL. BB. de N. fratres ex providentia & respectivè testamentaria Lege Reverendissimorum Testatorum ini-



initum, firmo & tali de jure constet valore, ut omnia quæ hæcenus contra ejus tenorem suscepta sunt, nullum fortiantur de Jure effectum?

Non desunt quidem gravissimi ponderis argumenta, quæ valorem hujus pacti mutuo successorii infringere videntur, & quidem

Rationes Dubitandi.

Pacta successoria, quibus de futura successione viventis disponitur Legibus reprobantur, & quod votum captandæ mortis contineant, tanquam bonis moribus contraria & plena tristissimi periculosique eventûs irrita declarantur, ita quidem, ut & illa conventio, qua filia dote contenta, hæreditati paternæ in instrumento dotali renuntiat, quamvis in ea mortis captandæ periculum non adeò præsens sit, Juris autoritate improbetur,

Imum Argumentum
in contrarium defumitur ex Jure Romano
pacta successoria universaliter reprobante.

L. 3. C. de Collat.

Ac tandem etiam talia pacta, quæ inter duas pluresve personas, spem alienæ hereditatis ad se devolvendæ ex cognatione fortè habentes, in hunc finem inita sunt, ut si is, de cuius successione agitur, mortuus fuerit, & ad quosdam ex paciscentibus hæreditas fortè pervenerit, certis pactationibus stetetur, tanquam improba rejiciat IMPERATOR JUSTINIANUS in

L. ult. C. de pact.

Idem Judicium de pacto inter conjuges dotali instrumento interposito, ut post mortem mulieris, bona ejus ad superstitem maritum pertineant, ferentibus DIOCLETIANO & MAXIM. IMPP. in

L. 5. C. de pact. convent.

quod autem pacta reciproca quibusdam Auctoribus probentur, inter quos sunt

FACHIN. *Lib. 5. Controv. c. 86. in pr.*

TIRAQUELL. *de Jur. primog. qu. 6. a. 5. seqq. ibique alleg.*

MYNS. *Cent. 2. obs. 33.*

in



in Jure communi haud quaquam fundatum
est, sed inter milites tantum obtinet

L. 19. C. de pactis.

& cum Jus singulare sit, ad personas lege
non comprehensas nulla ratione extenden-
dum est

*L. 14. ff. de LL. ad Rat. Dub. in Responso
Jur. à Cl. D. Praside BANNIZA elabo-
rato, & Imæ Diss. de PRINC. LAUTER-
BACH. subjuncto.*

Nec quidquam præsidii ejusmodi pactis in
consuetudine inveterata Germaniæ repe-
riri posse, ultrò contenditur, etenim, ut
consuetudini Legis authoritatem attribue-
re valeamus, rationabilem eam esse debe-
re, omnium suffragio comprobatum est,
quis autem rationabilem renunciabit illam
consuetudinem, quæ pacta bonis moribus
contraria & vitæ alterius insidiandi occa-
sionem inducentia fovet, quis corruptis
populi moribus id indulgebit, ut saluber-
rimas Leges summâ maturitate in bonum
publicum receptas è medio tollere earum-

2dum Ar-
gumentum
ab irratio-
nabilitate
consuetudi-
nis Germa-
niæ, pacta suc-
cessoria ap-
probantia.

que sedem occupare queant? Aliud longè
sentit

IMPERATOR CONSTANTINUS *in L. 2. C. qua
sit long. cons.*

dum de consuetudine irrationabili differ-
tissimis verbis rescribit: *Consuetudinis usus-
que longævi non vilis autoritas est: verum
non usque adeò sui valitura momento, ut aut
rationem vincat aut legem.* Sed qualis illa
autoritas, quæ consuetudini in cit. Lege
attribuitur, num Juris est? certè non: ta-
lis enim si esset, Legem utique vinceret,
conclamatum enim est, consuetudinem,
quæ Jure nititur, Legis habere vigorem.

*L. de quibus 32. ff. de LL. C. fin. X. de
Consuet.*

Facti ergo est hæc autoritas, sc. consue-
tudo corruptis populi moribus inveterata
tantam de facto obtinet auctoritatem, ut
licèt corruptela sit, eam tamen populus
non facilè dimittat, sed sanctiùs fortassis
custodiat, quàm bonas Leges. Exempla
præbent veteres Germaniæ populi, qui
mul-



multas consuetudines in turpissima superstitione fundatas religiosissimè observabant, quas Jus Romanum & veræ Religionis cognitio deinde sustulit, unicum cape in superstitioso innocentiam suam probandi more per ignem & ferrum candens &c.

*Vid. Cl. D. Præsidis BANNIZÆ processus
Crim. cap. 10. §. 1. Ejusdemque Diss. II.
de PRINC. LAUTERBACH. in fin.*

Quis autem dixerit ejusmodi consuetudines vel approbandas vel in Judiciis pro norma litium dirimendarum constituendas esse? Sit ergo, quod consuetudo per multa sæcula conventiones de futura successionem in Germania approbaverit. Sit, quod Jus Romanum, quantum pactorum validitatem, & obligandi efficaciam attinet, nunquam à Germanis receptum fuerit, attamen parum hoc prodesse poterit, si contra bonos mores & plena tristissimi eventus esse ejusmodi pacta, consideraveris.

Demum

Argumen-
tum 3tium
ab imperfe-
ctione pacti.

Demum pone, mores Germanorum Pactorum successoriorum usum approban-
tes à ratione haud deflectere, nec pericu-
lum captandæ mortis alterius in germania
timendum esse, nihilominus tamen con-
ventionis, de qua nobis hic disquisitio est,
validitatem nondum probaveris, cum haud
immerito asseri posse videatur, pactum
hoc de Anno 1644. nunquam perfectio-
nem suam attigisse, sed potius pro delinea-
tione in futurum ineundæ conventionis
mutuò successoriæ habendum esse, cum
in ingressu statim hujus pactiōis ipsi pa-
ciscētes fateantur, se propter tem-
poris, & virorum prudentum, quorum con-
silio in arduo hocce negotio uterentur, de-
fectum, formalem & solidam conventio-
nem adhucdum erigere nequiverint, ex
quo dilucidè apparere videtur, quòd, cum
ipsi paciscētes agnoverint, se pro nunc
formalem pactiōem concludere non po-
tuisse, totum negotium in merissimis tra-
ctatum terminis perhæsisse, & perfectum
nunquam fuisse. Negotia autem ejusmo-
di



di imperfecta nullam producere obligationem, quia paciscentes in eis haud subsistere, nec placito acquiescere, sed ad alia adhuc progredi voluerunt, apud omnes in confesso est. Paria enim sunt in jure actum esse nullum, & imperfectum.

L. 21. §. 1. C. de Testam.

Et quamquam in literis super pacto hocce confectis variis expressionibus obligatoriis usi fuerint Perillustres Domini paciscentes, operari tamen illæ haud poterunt, ubi aperta, uti hîc, intercedit imperfectio, & paciscentes ipsi ultrò largiuntur, quod in futurum tempus conventionem omnibus suis capitibus absolutam & in forma Juris demum contrahere velint. Ex quibus ulterius manifestè eruendum esse, videtur, quod, cum actûs completionem in futurum quidem contulerint, ast nihil, quod eum firmiorem efficere valeat, fuerit subsequutum, perfectus censerî nequeat, actus enim perfectus dici non potest, qui partim factus est, partim non, & imperfectum

4tum Argu-
mentum ex
refutatione
verborum
obligatorio-
rum in pacto
expresso-
rum.



in genere est id, in quo aliquid adhuc agendum superest,

L. pen. in fin. C. de his quibus ut indign.

Quorsum procul dubio referenda sunt præparatoria contractuum, seu tractatus præambuli, ex quibus nulla induci potest obligatio, antequam complementum quod intenderunt partes, accesserit, quod adeò verum est, ut & contractus consensuales, qui ad sui perfectionem aliud nil, quàm utriusque contrahentis consensum desiderant, pro imperfectis habeantur, si scripturam desuper confici placuerit, eaque nondum sit perfecta.

L. 17. C. de fid. Instrum.

stam Argu-
mentum ex
conditione
in testamen-
to Carolino
apposita.

Quæ omnia Compaciscentium alter, sc. Illustrissimus Dominus Carolus Lib. B. de N. probè agnovit, dum in testamento suo Anno 1653. confecto, in defectum propriæ stirpis masculinæ, lineam Ferdinandeam masculam quidem substituit, hâc tamen adjunctâ conditione, si fratris sui prædefuncti filii, sæpiùs memoratæ conventioni



tioni se non contraventuros, sponderent, quid enim opus fuisset hâc adjectâ conditione substitutos ex linea Ferdinanda eò adstringere, ut nova consensûs declaratione sese tractatui staturos promitterent, si vigorem & obligandi efficaciam jam antea obtinuisset, quia sic ab illo, invito altero, recedi aliunde non potuisset

L. 5. C. de obl. & Act.

Obligationes enim ex contractibus & pactis ad heredes transeunt, & hi factum defuncti, cum ejus personam plenè repræsentent, omnino præstare tenentur.

L. 9. ff. de probat.

Nec etiam in Testamento Illustrissimi Domini Caroli L. B. de N. de A. 1653. pacto quæstionis ullum validitatis robur quæri posse, videtur; detur enim tale Testamentum omnibus solennitatibus de Jure requisitis constituisse, nihilominus tamen, illud per contrariam ultimæ voluntatis dispositionem de Ao. 1654. quam testator testamentum suum expressè & semper compellavit, ruptum & sublatum esse, non abs

6tum Argu-
mentum ex
invaliditate
Testamenti
Carolini.

ratione dixeris; certum enim est, quod per testamentum posterius rumpatur prius.

§. 2. *Inst. de Injust. rupt.*

Et si ponatur, illud ruptum non fuisse, destitutum tamen evasisse, haud facile negabitur; siquidem filium testatoris hæredem institutum ex eo hereditatem amplexum esse, tam parum constet, ut potius contrarium ex Attestato Notarii testamento adjuncto appareat, quod perhibet institutum heredem dubitasse, utrum hereditati ex testamento sese immiscere, an non potius Beneficio abstinendi prætoris indulgentiâ liberis concessio uti malit. Quod clariùs adhuc evincitur ex eo, quod ambo Testatoris filii, Claudius & Albertus anno 1664. transigendo convenerint de hereditate paterna communiter ab intestato possidenda, id, quod legibus haud repugnat, cum, cui ex duplici capite hereditas deferretur, illam possit repudiare ex testamento & adire ab intestato.

L. 17. §. 1. L. 20. L. 77. ff. de acqu. vel omittend. hered.

Desti.



destituto autem testamento, Legata, fideicommissa & omnia ejus capita, & per consequens etiam substitutiones obliquæ, qualis hæc est, corruunt.

Tandem, si, quod postremum est, concedatur, dictum Testamentum Illustrissimi Domini Caroli nec ruptum, nec eo quo diximus modo destitutum redditum esse, nullum tamen exinde commodum, vel ex fideicommisso succedendi emolumentum lineæ Ferdinandæ ortum esse, videri posset, etenim in ejusdem §. 26. eadem quidem in casum deficientis lineæ Masculæ Carolinæ per modum fideicommissi, ast sub expressa illa conditione.

7mum Argumentum
ex non subsequuta adimplerione
conditionis
in testamento Caroli expressa.

Wosern meines (id est Testatoris Caroli) Herrn Brudern seeligen nachgelassene Söhne obgedachte Unterredung und getroffenen Vergleich auf allen solchem Fall, denen hinc inde gemachten Versprechen gemäß, gleichmäßig zu halten, sich erklären und gnugsam reversiren werden.

Substituta est . . . quam conditionem, indubiè potestativam, nullibi adimpletam esse, apparet, reversales enim à testatore substitutis injunctas præstitas esse, probari nequit, & secundum

L. 44. pr. §. 3, & L. 55. ff. de Cond. & demonst.

Conditionem in forma specifica adimpleri, necesse est, ut institutio effectum fortiatur. Nec sufficere dixeris, quod ex parte lineæ Ferdinandæ declaratio de stando pacto facta fuerit; quia insuper Reversales editas fuisse abscissè requiritur, quoties enim duo copulativè in conditione posita sunt, alterum implevisse non sufficit

§. II. Inst. de hered. inst.

Conditione itaque non adimpletâ, evanescit heredis in- vel substitutio

per vulgata.

8vum Ar-
gumentum
ex defectu
confirmatio-
nis Cæsareæ.

Quodsi hæc omnia pacti quæst. ener-
vando valori nondum sufficiant, non po-
stremum contra ejusdem validitatem mo-
mentum adjicere videtur defectus confir-
mationis Cæsareæ, ad pactorum successorio-
rum



rum subsistentiam adeò necessariæ, ut vix non omne robur ab ea accipiant, ejusdem auctoritate suffulta malorum morum reprehensione careant, & affectatæ mortis voto libera, paciscentes fratrum loco haberi efficiat.

ZAS. Conf. 1. 39. GAIL. 2. obs. 127. n. 5.

Et ratio est, ut causa cognita perspicuum fiat, an talia pacta & statuta familiarum Imperio non sint futura nocumento. Præcipuè verò, si de feudis Imperii pactis hujusmodi disponitur, confirmatio hæc sine nullitatis periculo abesse non poterit, cùm evidens sit, ab arbitrio vasalli haud dependere, feudum sine Consensu Domini Directi in aliam personam vel familiam transferre;

2. feud. 39.

Horum enim consensus in alienatione feudi necessarius est, de quorum præjudicio agitur

STRYCK. in exam. Jur. feud. cap. 19. §. 2.

Et hinc est, quod hisce pactis salutaris illa inferatur clausula: *salvo Jure Imperii & cujus-*

cujuscunque: Dem Heil. Reich und männiglich unnachttheilig.

Exemplo Principum Anhaltinorum prædictæ confirmationis necessitatem illustrat.

LEISER *Meditat. ad Pand. specim.*

XXXIIX. *ad Lib. II. Tit. 13 §. IV.*

Qui cum Marchiam Brandenburgensem, extincto sine liberis Waldemaro Electore, ex pacto, quod Cæsar non approbârat, peterent, repulsam passi feruntur, & Rudolphus II. Imperator confraternitatem, quam Saxo, Brandenburgensis & Habsûs olim initam Ao. 1587. renovârant, sibi oblatam probare distulit, donec diploma Frid. III. quem ab initio pactum istud confirmasse dicebant, exhiberetur, prout ex

LYMN. *in Addit. ad Jus publicum Tom. 2.*

lib. 14. c. 8. n. 166. refert

Cit. LEISER cit. l.

Imo, cùm hodie ex præscripto Capitulationis Imperator feuda Imp. quæ fortè vacaverint, aliis conferre nequeat, nec expectantias indulgere possit,

Cap. Leop. art. 30.

Non



Non infimæ notæ Doctores reperire est, qui negant, soli Imperatori, absque Electorum consensu, successoria illa principum pacta confirmare, integrum esse, inter quos agmen ducunt

CARPZ. *de confrat. Sax. Hass. th* 47. § 57.

GUTTICH *de confrat. th.* 6. lit. a.

LAMP. *P. 3. c. 5. §. 26.* § LYMN. *IV. 8. n.*

153.

Igitur, cū pactum, de quo nobis quæstio est, Cæsareâ hâc confirmatione, tanquam indispensabili requisito, destitutum sit, imo & ipsi compaciscentes ejusdem confirmationis necessitatem haud ignorasse censi queant, dum ad eam à Majestate Cæsarea rogandam sese adstrinxerunt, nullius momenti illud esse, facile asseruerit contraditor.

Ulteriùs conventionis nostræ mutuò successoriæ validitati objici potest, quod filiarum, de quarum præjudicio & exclusionem ab hereditate paterna & bonis avitis potissimùm agebatur, consensus non fuerit adhibitus, cum tamen Juris & æquitatis

Nonum Argumentum
ex defectu
consensus
filiarum.

H

ratio

ratio minimè patiatur, aliquem sine proprio suo facto jure suo quæsito privari, ipsique per alterius factum iniquam conditionem inferri.

Per notoria

quemadmodum enim alteri per alterum obligatio non acquiritur, ita multò minùs alter alterum obligare potest.

Toto tit. Inst. per quas personas nob. acqu. obl.

Idque in nostro casu eò minùs negligendum fuisset, quò magis ad ejusmodi confraternitatum essentiam consensum filiarum, vel respectivè sororum excludendarum passim requirunt interpretes, earumque renuntiationem jurejurando vallatam esse debere, Juris ratio exigit.

C. quamvis de pact. in b. GAIL. L. 2. obs. 39. u. 22. STRUV. Syntagm. Jur. Civil. Exerc. 38. Thes. 51.

Quamvis autem hæc renunciatio jurata ex post sc. Anno 1646., ex parte Cæciliæ, dum Rudolpho L. B. de N. in nuptias elocata



cata est, fuerit subsecuta, pacto tamen confraternitatis de Anno 1644. inito valorem retro attribuere nequit, cum regressum ad successionem tam paternam, quam maternam, in casum, si fratres superstites absque heredibus masculis ex hac vita migrare fortè contigerit, sibi expressè reservaverit, & aliunde renuntians à successionem non amplius excludatur, si illi in quorum favorem & commodum facta est renuntia- tio, decesserint, vel alias cesset causa ob quam renuntiatum est.

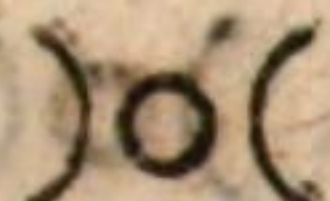
STRUV. *l. cit.*

GAIL. *L. 2. obs. 148. n. 10.*

Quod, cum lineâ Carolinâ masculâ in per- sona Illustrissimi Domini Comitis Claudii de N. extinctâ, contigerit, nullum videtur superesse impedimentum, quod à jure suc- cedendi sibi reservato renunciantem ejus- ve heredes arcere queat.

Tandem ultimò contra subsistentiam Pacti controversi obverti posset, quod in- ter cætera, quæ ad confraternitatis pacto- rum validitatem desiderant mores Germa-

Decimum
argumentum
ex defectu
Juramenti.



norum, etiam illud recenseatur, ut Juramento à paciscentibus hinc inde præstito firmentur, & quamquam aliàs interpositioni fidei principalis, quam verbis: *Bei Fürstlichen Ehren, wahren Worten, Treu und guten Glauben*: exprimi consuetum est, tanta vis & efficacia attribui soleat, ut propter fidei exuberantiam, quæ in principibus & illustribus personis lumine clario-
re præfulget, communi DD. opinione,

In C. ad aures X. quod met. caus. & C. pervenit ad nos X. de fidejussorib.

Ad corroborandam obligationem, corporali Juramento æquiparetur, idque in Camera Imperiali observari, talémque promissionem Juramento assimilari testetur GAILIUS,

Lib. 2. obs. 59.

MYNSING. cent. 1. obs. 17.

Neutiquam tamen ad substantiam actûs, qui corporale Juramentum requirit, sufficere poterit

GUTTICH *de confratern. conclus. 9. Lit. a.*
Hæc sunt, me arbitro, quæ contra conventionis Anno 1644. inter Illustrissimos fratres



tres Carolum & Ferdinandum LL. BB. de N. ex providentia & respectivè testamentariâ Lege Reverendissimorum Dominorum Testatorum initæ valorem in medium afferri possunt, potissima Argumenta. Quibus tamen ut assensum præbeam, tam parum moveor, ut potius in contrariam sententiam, solidissimis convictus argumentis condescendam, & prædictum pactum mutuò successorium tam firmo robore constare existimem, ut omnia quæ hucusque contra ejus tenorem acta susceptaque sunt, nullum de jure valeant sortiri effectum: id quod sequentibus in Jure scripto & Germaniæ moribus fundatis argumentis demonstratur.

Rationes Decidendi

ARGUMENTUM I.

Desumitur à fine pactorum successoriorum in genere, qui est pax & tranquillitas publica, utili-

tas & favor tum ipsorum pacifcentium, tum eorum subditorum à salute dominorum dependens.

Præparatio
ad Rationes
Decidendi.

Equidem, quatenus pacta successoria, præcipuè ea, quæ inter acquisitiva recensentur & confraternitatum appellatione veniunt, ex antiquissimis Germanorum moribus originem trahant, & invec̃to Jure Justiniano hucusque continuata fuerint, & inconcussa semper steterit eorum validitas, in parte generali paucis commonstravi, nunc verò, cum hîc pacti specialis, de quo inter duas Illustres Imperii familias controversia viget, valorem adstruendi mihi cura incumbat, non abs re fore ratus sum, si ex fine Pactorum confraternitatis in genere eorundem utilitas ob oculos sistatur, & in pacto controverso in specie comprobetur, ut per hoc specialiora, quæ pro validitate hujus conventionis adducturus sum, solido innixa fundamento, eò clarius elucescant.

Tri.



Triplex autem est Pactorum Confraternitatis finis: nimirum Pax & tranquillitas publica, utilitas & favor familiarum paciscentium, salus & emolumentum subditorum.

Triplex
pactorum
successorio-
rum finis sc.
pax & tran-
quillitas pu-
blica, favor
familiarum,
& salus sub-
ditorum.

Pacem & tranquillitatem publicam quod attinet, nemo prudens inficiabitur, eam præcipuè in Germania nostra tanquam fulcris magna ex parte inniti certâ in principatibus & territoriis successorum destinatione, Procerum Imp. maximè eorum, qui arctissimo sanguinis vinculo sibi conjuncti sunt, amicâ concordia, litium exterminatione, & familiarum illustrium conservatione, quæ omnia confraternitatis pacta in Germania nostra plantant & salubriter conservant. Quid enim, si principatum, Ducatum, Marchionatum, Comitatum aliudve Imperii Territorium quocunque fato sine certa successoris determinatione quasi viduum reddi, contingat, quid, inquam, aliud expectandum, quàm principatum aliudve Territorium in partes dilacerari, in aliam reipublicæ formam, unde exitiales tumultus

Argumen-
tum primum
desumitur à
pace & tran-
quillitate pu-
blica.

Quæ certa in
territoriis
successorum
destinatione,
procerum
amicâ con-
cordia & li-
tium exter-
minatione
& familia-
rum illu-
strium niti-
tur.

tus



tus & intestina bella, ex quibus omnis generis mala tanquam ex uberrima scaturigine in totam rempublicam copiosissimè promanant, transmutari, diversa à prioribus sacra invehi, & totum civitatis systema uno veluti ictu convelli, quod certè non solùm cum extremo principatum & Territoriorum exitio, verùm etiam cum maximo totius Imperii detrimento conjunctum est. Exempla si petas, antiquitatem consulere haud necesse habes, plurima enim, & inter illa unum quod longè luctuosissimum est, tibi perhibet illa, in qua vivis, ætas. Quid dicam de procerum amica concordia? si enim à statuum prosperitate totius Imperii incolumitas dependeat, & membris bene constitutis, totum quoque corpus firmum ac validum esse censeatur, evidenter sanè consequitur, quod, ruptâ inter partes concordia, omnia in exitium totius parentur, nec alia litium exterminationis & familiarum Illustrum conservationis ponenda ratio, ex litibus enim oriuntur jurgia, hæc animos exacerbant, & vota in alio.



aliorum perniciem concitant. Illustrium familiarum interitus, splendorem & dignitatem Imperii obfuscat, Decus gentis eliminat, & inclytorum Heroum memoriam omni ævo commendabilem obliterat. Ast tollatur ex Imperio usus pactorum Confraternitatis familiarum illustrium, statim apparebit, Principatibus & Territoriis de certa successione non æquè facile esse provisum, inter proceres Imperii ali discordiæ semina, lites de successione esse inexterminabiles, & de Illustrium Familiarum conservatione actum conclamatúmque esse. Reipublicæ ergo interest, ejusmodi pacta in Germania non solum tolerari, sed & usum eorum, nunquam interruptâ annorum serie inveteratum in futura sæcula posteris eô enixiùs commendari, quô magis cum communi bono eundem conjunctum esse, nemo non videt.

De utilitate & favore personarum familiarúmque paciscentium, ac subditorum salute, res ipsa loquitur; quid enim magis splendorem, ac dignitatem familiarum se-

Secundum
Argumen-
tum ab utili-
tate & favo-
re familia-
rum illu-
strium.

nescere facit, quàm pacta hæc successoria? utpotè per quæ efficitur ut res familiæ conserventur, opes augeantur, bona quasi immortalitate quadam afficiantur, quæ si pacta gentilitia non forent, infinitis divisionibus obnoxia in pulverem, ut ita dicam, sensim abirent, & ad extraneos non nisi cum magna sæpe Illustris Familiæ dedignatione transferrentur: perquam enim lugubre est pertimescere & nosse, antiqua majorum prædia & castra ad manus externas tandem esse perventura

L. 6. C. de bon. qua lib. l. 22. C. de Adm. Tut.

Accedit, quod per pacta hæc, quibus non rarò Jus primogenituræ, majoratûs vel senioratûs in familiam introducitur, & celestis & terrena militia viris tam nobilitate, quàm virtute & animi generositate conspicuis repleatur, qui & publico bono promovendo fortiter inserviunt & ingens decus familiæ inferunt.

Nec conquerantur hic vel illa, se per pacta successoria à bonis & rebus avitis,
quas



quas sanguinis propinquitas, naturalem rationem secuta ipsis adjudicat, contra æquitatem repellit; etenim, quod in bonis ipsis quodammodo decedit, splendor & decus familiæ, de quo cum aliis æqualiter participant, & in quo præcipuè Illustrem propaginem gloriari decet, insigniter compensat, & bonum gentis melius est, quàm bonum unius, inquit Philosophus

I. *Ethic.*

Subditorum saluti pacta hæc eatenus consulunt, quatenus per certam successorum determinationem hostiles invasions & bella, super successionis Jure oritura, ab ipsorum arvis arcentur, certioranturque, quod non sint transitori in alienorum & peregrinorum Dominorum potestatem, quod sanè non exiguo ipsis est emolumento; Ex commixtione enim diversarum gentium corruptio quoque morum, & mutatio oritur Legum.

Tertium argumentum à salute subditorum.

Petr. Greg. 4. de republ. 4. n. 14.

Quemadmodum autem pactorum confraternitatis Familiarum Illustrium propter

Tria hæc argumenta ad pactum nostrum applicanda.



cantur & ex
inde ejus-
dem valor
eruitur.

insigne, quod tam in Rempublicam, quàm familias subditosque diffundunt emolumentum, usus & constans in Germania valor semper floruit, ita æqualis firmitas & infringibile robur ex iisdem, quæ hætenus adstruxi, fundamentis pacto quæst. in specie omni ratione asserendum est: Nam, si, quod nemo inconsultè impugnatum ibit, Rei germanicæ ejusque statui congruum sit, pactis gentilitiis familiarum illustrium in genere pacem & tranquillitatem inter membra nutriri, familiarum Decus immortale constitui & subditorum quieti, eâ, qua par est, sollicitudine paternâ consuli, id sanè de nostra conventionem in specie negari haudquaquam poterit, cum quæ prædicantur de genere, de singulis quoque speciebus sub eo contentis prædicata censeantur.

Quartum à
sollicitudine
& fideicom-
missaria Di-
spofitione
Celsissimi
Domini Ele-
ctoris.

Acutissimè hæc omnia inspexit ac veluti in speculo contemplatus est Reverendissimus ac Celsissimus S. R. I Princeps Elector Philippus Testator providissimus, dum non solum inter mortales adhucdum degens fratris sui filios ex post testamento here-



heredes institutos sæpissimè cohortatus est, ut familiæ conservandæ curam semper sibi cordi ducant, & in hunc finem de bonis, extra familiam per sexum fœmininum nunquam transferendis, sed in progeniem masculam continuâ successionem derivandis, invicem conveniant, verùm etiam supremi sui elogii ordinationem in hunc finem direxit, ambos nepotes ex fratre sæcularis statûs hæredes in- sibi que invicem ea Lege substituendo, ut, unius lineâ sine descendantibus masculis extinctâ, omne hæreditatis emolumentum fideicommissario Jure in alterius lineæ prolem masculam, exclusis fœminis, continuâ serie devolveretur.

Ecce insignem & verè paternam, gentis suæ splendorem in seram usque posteritatem provehendi, sollicitudinem, non solum in quàm plurimis Germaniæ nobilissimis familiis comprobata, sed & in vetustissimis Romanorum constitutis solidè fundatam, ipsa enim famosissima Lex XII. Tabb. solos agnatas & post eos gentiles, remotis co-

Confirmatur ex Jure Romano antiquissimo.

gnatis ad intestatam successionem vocabat.

ULPIAN. *Fragm. tit. 26. §. 1.*

CIC. *de orat. Lib. 1. cap. 38.*

Idque in Republica Romana sanctissime observabatur, donec Edicto unde liberi & unde Cognati bonorum possessionem eis largiretur Prætor, ejusque vestigiis insistens Imperator Justinianus omnem quoad successionis Jus sexûs differentiam tolleret
per Nov. 118.

Si igitur, quod in germania frequentissimum est & in parte generali exemplis illustratum dedi, super bonis restitutioni haud obnoxiiis nullaque fideicommissi Legge familiæ adstrictis pacta comprobet consuetudo patria, & pro illis stet communis & universalis Jctorum Germanicorum Auctoritas supremorum Imperii Dicasteriorum præjudiciis fulcita, idem haud dubiè de pacto nostro, in controversiam revocato, erit ferendum Judicium, utpotè quod gloriosissimæ memoriæ Testator in vita enixè adeò recommendavit, & in ultima
men-



mentis testatione fideicommittendo intendit.

Exemplum Celsissimi Patruī sui imitatus est Reverendissimus Dominus Fortunatus L. B. de N. Archi-Ecclesiæ N. Præpositus dignissimus Dominorum Caroli & Ferdinandi à Celsissimo Archi-Præsule institutorum heredum frater, dum in testamento suo Anno 1637. condito ambos dominos fratres ex eodem fine, cum eadem substitutione, in casum deficientis lineæ masculinæ, instituit, iisque insuper, ut eò promptius intentioni suæ præstarent obsequium, disertissimis verbis injunxit, ut pro majore stemmatis masculini conservationis firmitate pactum de mutua successionē lineali (eine Stammens-Vereinigung) cum exclusionē fœminarum inirent, quo sanè dilucidius nil constituere potuisset, gentis suæ bono summopere intentus Testator, & quod amborum, scil. tam Celsissimi Domini Electoris Archi-Episcopi Patruī, quàm etiam Reverendissimi Domini Præpositi testamenta omnibus solennitatibus

Quintum
argumen-
tum à fidei-
commissaria
Lege Reve-
rendissimi
Domini Præ-
positi paci-
ficentium
fratris.

tibus tam in- quam externis de Jure requisitis absoluta, valore inexpugnabili constiterint, abunde commonstravit successus; siquidem Illustrissimi Domini Nepotes & respectivè fratres, nullo prorsus sibi à quocunque objecto impedimento, hereditates adierunt, & hoc ipso facto Reverendissimorum Testatorum voluntates comprobant, seque ad testamentaria Legis observantiam arctissimè obstrinxerunt. Notum enim, & omni, quo in ultimis voluntatibus utimur, Jure, perspicuum est, voluntatem Testatoris heredi adinstar Legis esse, idque luculenter innuunt verba *LL. XII. Tabularum*, dum Decemviri largissimam de rebus in ultimo Elogio disponendi indulgentes facultatem, cavissent: Paterfamilias quemadmodum super familia, pecunia Tutelave suæ rei legasset, ita Jus esto. Legare autem nihil aliud est, quam legis modo quidquam præcipere



ULPIAN. *Fragment. Tit. XXIV. §. 1. relatus*
ab HEINECC. ad Pandect. qui Testam. fa-
cere poss. in nota.

Nov. XXII. c. 2.

Et aditio hereditatis est quasi contractus,
per quem is, qui hereditatem sibi delatam
amplectitur, insimul iudicium defuncti
agnoscere, & cum legatariis & fideicom-
missariis contrahere, ac tacitè se illis obli-
gare, séque oneribus, quæ ex voluntate
defuncti subeunda sunt, subjicere cense-
tur.

§. heres quoque §. inst. de obl. qua quasi
ex contract. & DD. ibid.

Ex quibus omnibus dilucidè satis consequi-
tur, quod pactum ex providentia & respec-
tively testamentaria Lege Reverendissimo-
rum Testatorum per subsecutam aditio-
nem plenissimum effectum nactâ, inter il-
lustrissimos heredes de mutua successione
initum, ipsos non solum paciscentes effica-
citer obstringat, sed & ad eorum heredes
obligationem in infinitum transmittat;

Ex 4to &
5to argu-
mento illa-
tio.

K

quili-

quilibet enim non solum pro se, sed etiam pro heredibus suis contraxisse eosque obligasse, censendus est

L. si pacta 9. ff. de probat.

Unde actiones ex contractu vel quasi descendentes heredi & in heredem competunt, eique & in eum activè & passivè transeunt; heres enim succedit in universum Jus quod defunctus tempore mortis habuit, ejusque personam fictione Juris repræsentat

L. 24. ff. de V. S. & DD. passim omnes.

Quódque hoc pactum non solum laudatissimorum Testatorum sed etiam ipsorum heredum bona affecerit & fideicommissariæ restitutioni obnoxia reddiderit, solidâ Juris ratione evincitur, quemadmodum enim aliàs fideicommissa testamento relinquuntur

Tot. Tit. ff. ad SCtum Trebell. C. de fideicom. & Inst. eod.

Cùm quilibet sit rerum suarum moderator & arbiter, sic etiam fideicommissa familiarum

rum nobilium testamentis introduci & constitui posse, dubium non est, eorúmque causa efficiens est sola voluntas testantis, cum ejusmodi fideicommissa generaliter constituere possint omnes, qui de bonis suis testari, donare & contrahere possunt.

PHILIPP. KNIPPSCHILD *in spec. Tract. de fideicomm. &c. cap. 3. per tot.*

Causa formalis successio agnatica, finalis verò familiarum conservatio, quæ, quatenus Reipubl. utilitatem promoveat, dictum superiùs.

Nec est, quod ratione causæ materialis objicias, & dicas, bona Caroli & Ferdinandi Illustrissimorum fratrum, aliunde acquisita, dispositioni Reverendissimorum Testatorum haud fuisse subjecta, neque in præjudicium descendendum fœminarum earúmque legitimæ deminutionem eos quidquam statuere potuisse: sicut enim testator rem heredis propriam, imo prorsus alienam alteri efficaciter legare potest,

§. non solum 4. *Inst. de Legat.*

Ita eidem non minus permiffum eft, ex re propria heredis fideicommiſſum conſtituere

Per apertum Textum in L. heredum 25. C. de fideicom.

Ex ratione, quod heres & defunctus pro una eadēque perſona habeantur, & eadem fictione Juris res heredis videatur eſſe defuncti, quod heres, qui ex voluntate defuncti commodum ſentit, ex naturali æquitate etiam teneatur eam ſequi in onere & pati, ut res fideicommiſſo gravetur, & fiat obnoxia reſtitutioni.

KNIPPSCHILD *cap. 5. n. 89. & 90. & ab eodem citati.*

Sextum argumentum à paritate inter fideicommiſſa teſtamentaria & pactitia.

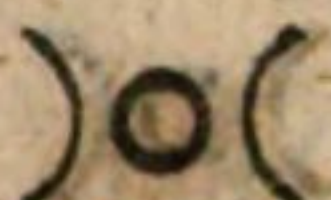
Si enim fideicommiſſa familiæ per conventionem in conſervationem familiæ introducta obligationis vim exſerant, prout id aſſenſu ſuo dignantur ſcriptores in Jure Germanico clariffimi, inter quos referuntur

Dn. HARPR. tract. de fideicom. convent. per tot.

BESOLD. conſ. 221. n. 18. ſeqq.

KNIPPSCHILD de fideicom. fam. nobil. C. 6. n. 31.

Multò



Multò magis eundem effectum operabuntur fideicommissa per testamenta constituta, & vigore testamentariæ dispositionis & Legis per subsequens pactum ab heredibus initum confirmata, duo enim hic concurrunt vincula, sc. vinculum ultimæ voluntatis, quæ Legis instar est heredibus, & vinculum conventionis, quibus omnibus accedit, quod consuetudo Germaniæ secundum communem Doctorum sententiam pacta excludentia fœminas dotatas à successionibus valida sint & de Jure subsistant.

Confirmatur consuetudine Germaniæ pacta fœminas dotatas à successionibus excludentia approbante.

MENOCH. *Cons.* 251. 18.

BRUNN. *de stat fœm. exclud. art.* 1. n. 19.

FUSAR. *de subst. qu.* 308. n. 54.

MYNS. 3. *obs.* 26. & *Cons.* 49. n. 26.

GAIL. *L.* 2. *obs.* 22. n. 10. & alii.

Quod omnium ferè Europæ partium consuetudine approbatum esse existimat

JOH. TORRE *de pact. futura success.* Lib. 1.

c. 14. n. 5. seqq.

Et propter familiarum conservationem multa etiam contra Jus regulare recepta esse asserunt

VULT. *vol. 4. Cons. Marp. 54. n. 8. &*

KNIPSCHILD *de fideicom. fam. c. 7. per tot.*

Septimum
Argumen-
tum ab eo
quod hoc
pactum om-
nibus requi-
sitis constet.

Verum ipsius pacti quæstionis formalia nunc attentius ruminanda sunt, & inquirendum, num omnia, quæ alias ad pactum familiæ desiderantur requisita, in eo fuerint adhibita. Ubi statim veluti in vestibulo occurrit pacti vel conventionis generica definitio sc. quod sit duorum vel plurium in idem placitum de dando vel faciendo consensus, qui ut obligationis effectum operetur, aliud regulariter non requiritur, quàm ut deliberato animo super materia honesta & commercio humano subiecta sit præstitus ab iis, qui res suas liberè administrandi, seque ad factum obligandi facultate pollent, unde differunt pacta à tractatibus; his enim id solummodo agitur, ut partes ad præstandum utrimque consensum disponantur, & cognitis hinc inde conditionibus adjiciendis, ad paciscen-



ciscendum facilitentur, ipse verò consensus in idem placitum adhuc suspenditur, quapropter ex iis ad conclusionem non deductis nec hodie obligatio nascitur

STRYCK. *us. mod. Pand. de pact. §. VIII. Et*

Caut. Contract. sect. 1. c. 6. §. 1.

Nunc quantum ad pactum quæst. certum est ex hætenus deductis, Imo quod Illustrissimi fratres ad illud ineundum ex providentia & respective testamentaria Lege Reverendissimorum Testatorum, ipsis sanctissime observandâ fuerint obligati, 2do quod facultate paciscendi polluerint. 3tio quod materia fuerit honesta, in commercio humano constituta, ipsorum dispositioni subjecta, & talis, super qua pacisci ipsis non solum integrum, sed & necessarium erat, unde id solum adhuc disquisitioni obnoxium esse videtur: *An de cetero consensus omnium, quorum interfuit, fuerit adhibitus Et alia requisita v.g. confirmatio Casarea, Juramentum Et c. accesserint, ac tandem, an non fortè res adhucdum in meris tractatibus perstiterit?* quod consensum eorum, quorum

Recensentur
requisita,
quæ in pacto
controverfo
fuerint adhibi-
ta.

Rem non in
meris tracta-
tibus substi-
tisse proba-
tur.

rum interfuit, & confirmationem Cæsa-
ream concernit, in Resolutionibus ratio-
num dubitandi, nec consensu fœminarum,
de quibus excludendis actum fuit, nec con-
firmatione Cæsarea, nec etiam juramento
opus fuisse, demonstrabo, hic verò solum-
modò probare conabor, rem non in nudis
tractatibus, ad conclusionem non deductis,
perstitisse, sed in perfectam conventionem
plenè abiisse; Etenim quid magis probat
pactum reverà esse initum, & consensum
utrimque actu esse præstitum, quàm verba
obligatoria de præterito & præsentì enun-
ciata? talium autem plenum est Instrumen-
tum super pacto quæst. erectum: in quo
paciscentes energicis hisce utuntur expres-
sionibus:

„Daß Wir Uns wohlbedächtlich und
„verbindlich hiemit obligiret, Wie
„Wir dann Krafft dieses zum aller-
„beständigsten als es immer geschehen
„solle, kann oder mag, bey unseren
„Ehren, Treu und Glauben, ohnwie-
„der



„derrufflich einer gegen dem anderen
„verobligiren und verbinden :

Et paulo post :

„So haben Wir Uns kräftiglich und
„ohnwiederrufflich dahin beredet und
„beschlossen

Ecce non dicunt paciscentes, quod in futurum convenire & conventionem concludere velint, sed id jam actum esse per verba: beredet und beschlossen expressissimè asserunt. Et tandem in fine priora repententes in sequentia verba abeunt :

„Gleichwie nun Wir obgemelte bey
„de Gebrüdere zu dieser Stammens-
„Vereinigung hiemit und in Krafft
„dieses, zum allerbeständigsten es im-
„mer geschehen mag, bey unseren
„wahren Worten und Glauben, mit
„Handgegebenen Worten an Uhdß-
„statt uns verobligiret und verbunden
„haben wollen.

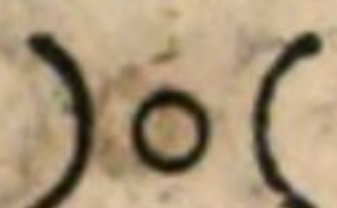
Non video, quibus verbis uti debuissent paciscentes, ad magis exprimendum consensum; de præterito enim loquuntur & de

præsenti, pactum constantissimè conclusum esse asserunt, seque illud inviolabiliter servaturos esse, pollicentur.

Octavum
argumen-
tum ab eo
quod Con-
ventio inter-
imistica, qua-
lis hæc est
actu obliget.

Probatur ex-
emplo trans-
actionis Pas-
saviensis.

Nec obstat quod propter defectum virorum prudentum interimisticè tantummodò convenerint, seque plenius adhuc rem tractaturos esse, sponderint; interimistica enim conventio deliberato animo inita non minus, ac absoluta, actu obligat, & tamdiu vigore suo constat, quamdiu aliud actum non esse, liquet. Quis enim, ut alia exempla silentio præteream, famosam illam transactionem Passaviensem Anno 1552. inter Cæsarem & Status Imperii super religionis negotio contractam ex eo capite impugnet & infirmam pronunciet, quod tantum ad interim, donec, sc. per subsequutam pacem religiosam res plenè ad liquidum perducatur, valere debeat? Eo ipso enim, quod pactum interimisticum sit, perfectum jam est & tamdiu duraturum, donec aliud placuerit, & res plenius fuerit acta. Quod, ut paciscentes ipsi eò magis adhuc indicarent, reservârunt sibi quidem facultatem, com-



commodo tempore & data occasione, adhibitis in consilium Jureconsultis amplam magis & plenioram erigendi conventionem, huic tamen ad interim sese staturos disertè stipulati sunt in verbis:

„Damit gleichwohlen inmittels und bis
„dahin unsere vorhabende Stammens-
„Vergleichung zu ihrem völligen und
„beständigen Wesen gelanget, unsere
„intention auf den ohnverhofften Fall,
„da von Uns obbemelten beyden Brü-
„deren einer oder der andere nach dem
„Willen Gottes abgehen würde, nicht
„gar zu Grund gehen möge, so haben
„Wir uns kräftiglich ꝛc.

Et tandem hanc interimisticam conventionem cum originali futuri plenarii contractûs æqualem firmitatem ac robur habere deberẽ, concludunt, & clausulis Jura-menti vim involventibus corroborant veluti:

„Bey unsern Ehren, Treu und Glau-
„ben, bey unseren wahren Worten und

„Glauben, mit Handgegebener Treu an
„leibl. geschwornen Nydesstatt.

Quales assertiones secundum probabilio-
rem Doctorum sententiam Juramenti vim
habent, & sinceram animi intentionem,
indicant.

CARPZ. *de pact. confrat. th. 29. n. 106.*

BESOLD *p. 2. cons. 44. n. 27.*

GAIL. *lib. 2. obs. 59. n. 6. Et alii.*

Imprimis vero formulam illam :

„An leibl. geschwornen Nydesstatt:
Pro juramento habendam esse, & implici-
tum Juramentum continere, pluribus
evincit

MEVIUS *part. 1. dec. 146.*

Ex ratione, quod paciscentes pro juramen-
to esse velint, & ex consuetudine talem
vim habeat, dum hodie ejusmodi formu-
las adhibent, ut contractus juratos faciant:
& quamquam plures Doctores reperire sit,
qui in hoc dissentiunt, id tamen intelli-
gunt de eo tantum casu, quo ad essentiam
actûs cujusdam corporale Juramentum re-
quiri-



quiritur, tunc enim Juramentum obliquum vel implicitum non sufficit, nam licet verum Juramentum sit, tamen non, ut poscitur, formatum est, ubi autem forma jurandi à jure præscripta est, per æquipollens adimpleri nequit

MEV. *l. c. n. 2. Et apud eum relati TIRACQUELL. de LL. Connub. 1. in verb. experti n. 189.*

JASON *in L. 1. n. 4. ff. de V. O.*

Quod tamen hic non requiritur, cum certum sit, ad substantiam pactorum Juramentum non requiri, sed clausulas illas Juramentum continentes, ad exuberantiorē fidei expressionem pactis adjici.

Nec minùs subscriptio & subfigillatio ab utraque paciscentium parte facta conventionis perfectionem innuunt; quid enim hisce opus fuisset, si pro mera delineatione, à qua uni altero etiam ingrato pro lubitu recedere licuisset, scriptura illa deservire debuisset, cum tamen alias subscriptio & subsignatio consensum & obligationem inducant,

Nonum argumentum à subscriptione & subfigillatione.

CARPZ. *p. 1. Concl. 17. definit. 16. n. 4.*

Et subscriptio in confirmationem eorum,
quæ scriptura complectitur, fiat

L. si non subscripsit 15. C. de Administ. tut.
MEV. p. 6. dec. 45.

Decimum
argumen-
tum ab eo,
quod con-
ventio
quæst. sal-
tem valeat ut
pactum de
paciscendo.

Inter quod
& tractatus
differentia.

Tandem, si, quod tamen rationi & expres-
sissimo verborum tenori longissime repu-
gnat, ultrò concederetur, paciscentes id
non intendisse, ut de futura successione ad
masculos tantum transferenda, actu con-
traherent, sed de in futurum paciscendo
solummodò convenisse, negari tamen
non posset, illam conventionem ad mini-
mum valere in vim pacti de contrahendo,
inter quod & tractatus hæc est differentia,
quod hi prorsus nullam producant obliga-
tionem, pactum de contrahendo autem ad
contrahendum efficaciter obstringat, ita,
ut, qui se venditurum, vel rem commodato
daturum mihi promisit, ad vendendum vel
commodatò dandum mihi omnino oblige-
tur; adest enim jam tum amborum in idem
placitum consensus,

STRYCK. usu mod. pand. de pact. §. VIII.

Hæc.



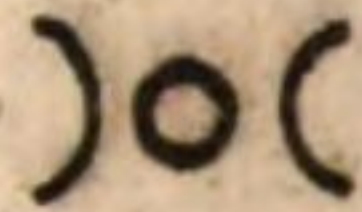
Hæcque obligatio ex natura obligationum ex contractu vel quasi descendendum procul dubio ad heredes in infinitum fuisset transitura, unde si fœminæ ex linea Carolina descendentes bona avita petere velint, Jure hereditario id facere debent, si vero Jure hereditario petant, ex obligatione avita ad se transmissa pacisci tenentur, quod viginti Imperialium millium dote contentæ (hæc enim summa pacto definita est.) Reliquam hereditatem masculis ex linea Ferdinandeæ superstitibus restituere velint.

Obligatio ex illo ad heredes transit.

Rursum ad validitatem sæpius allegati pacti non modicum contribuit Jurata renuntiatio facta in pactis Dotalibus à Cæcilia filia Caroli, dum Domino Rudolpho L. B. de N. in nuptias collocaretur, ex cujus persona descendentes ex Linea Rudolphina prætensionem suam efformant; Etenim si etiam ponatur, quod, non obstante fideicommissaria Reverendissimorum Dominorum Testatorum dispositione & pacto illam subsecuto, Jus quoddam fuerit Cæciliæ succedendi in bonis avitis, illo tamen haud immeritò per prædictam renun-

Undecimum argumentum à jurata renuntiatione Cæciliæ.

ciatio-



ciationem se se abdicasse censenda esset, quid enim notius & in omni Jure magis solenne est, quàm Jure quæsito renunciandi cuilibet esse facultatem.

Per vulgata

Cui non obstat reservatio regressus.

Confirmatur, quod neque mens fuerit Cæcilia, sibi reservandi regressum ad bona paterna.

Comprobat hoc Germaniæ consuetudo omnium suffragio munita, & quotidianâ experienciâ firmata, ut pluribus commonstrare supervacaneum duxerim. Reservatio regressus obesse minimè potest, nam renunciando Cæcilia Reverendissimorum Patruorum fideicommissariæ Legi se tantummodò conformavit, nihil novi constituit, sed, quæ hætenus disposita fuerunt, & jam aliunde firmitatem consecuta erant, consensum suum adjiciendo, quantum in se fuit, magis roboravit, ut adeò reservatio regressus ad bona paterna fideicommissum tam per testamentarias dispositiones, quàm etiam per pactum obnoxia, nullum prorsus effectum operari queat. Imo si res penitiùs inspiciatur, facilè cognoscitur, neque mentem Cæciliæ fuisse, sibi regressum ad bona paterna, & illa quæ à Patruis perfecta



fecta sunt, reservandi. Omni enim successioni tam paternæ, quàm maternæ purè & absolutè renunciavit, & reservato sibi regressu & jure succedendi in eum casum, si masculos ex linea paterna deficere fortè contingat, expressè addidit, quod per reservationem suam Testamentis Celsissimi Domini Electoris & Reverendissimi Domini Præpositi nihil derogatum velit, sed omnia prout disposita sunt, & per consequens etiam fideicommissa, in illis ordinata, pactumque inde exortum firmissimum robur retinere debeant. Ex quibus manifestè liquet hanc reservationem regressus maternam hæreditatem respexisse, nec quidquam præjudicii lineæ masculæ Ferdinandæ afferre potuisse; siquidem tempore renunciationis factæ à Cæcilia, in vivis adhuc dum degebant ipsius ambo fratres Claudius & Albertus & duæ sorores Juniores postmodum mortua matre monasterium ingressæ, hæque successioni nondum renuntiârant, quod tamen postea ante ingressum in Religionem factum esse, ex specie

Probatur ex
tenore reservationis.

Ex quo eruitur
reservationem
maternam tantum
bona respexisse.



cie facti constat, quapropter regressum, quem in paterna bona sibi in præjudicium lineæ Ferdinandæ attribuere non potuit, obstantibus fideicommissis & pacto, in successionem maternam sibi reservasse censenda est, hâcque reservatione ideo opus fuit, ne matre ex hac vitâ migrante, omni prorsus successionis spe destitueretur.

Duodeci-
mum argu-
mentum à
Testamento
Domini Ca-
roli.

Ulterius conventionem nostram non modicè confirmat Testamentum alterius paciscentium sc. Illustrissimi Domini Caroli utpote qui Celsissimi Domini Patruī sæpius in vita perceptæ voluntatis & Reverendissimi Domini Præpositi testamentariæ legis memor, unicum sæcularis status filium Dominum Claudium heredem scribit, eique, in casum deficientium descendentium masculorum, in omnibus immobilibus substituit fratris sui Ferdinandi filios, ea tamen lege ut compactatorum Anno 1644. erectorum leges sese æquâ observatione custodituros esse, reiteratò sponderent. En sollicitam Testatoris curam in observanda conventionis lege, non solum enim ipse in
ea



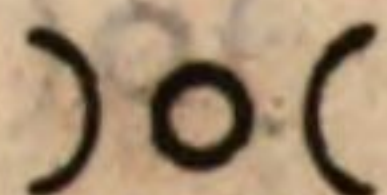
ea ad amissim adimplenda præstitam fidem studiosè liberat, sed & lineam Ferdinandeam masculam, ad æquale placito obsequium præstandum, novo quasi vinculo adstringit, utque ab omni impugnatione liberum redderet testamentum suum, Alberto filio suo natu majori, in sacris ordinibus constituto, certum annuum reditum unà cum sumptibus pro obtinendis præbendis secundum statuta & consuetudines Ecclesiarum Cathedralium impensis, duabus junioribus filiabus, post mortem matris monasterium ingressis, & tam parentum quàm fratrum sororùmque successioni simpliciter & purè renuntiantibus, solutas monasterio pecunias statutarias (vulgò Statuten-Gelder) Cæciliæ verò filiæ seniori Rudolpho L. B. de N. nuptæ, quod ipsi in pactis dotalibus assignatum erat, titulo honorabili institutionis loco legitimæ relinquit. Cùmque testamentum hoc post mortem testatoris subsequutam nulla prorsus querela fuerit impugnatum, de valore ejus eo minùs dubitandum est, quo magis

Quod nulla querela impugnatum.

providentiæ Celsissimi Domini Patruī & Reverendissimi Domini Præpositi fideicommissariæ constitutioni & hisce conformi pacto consentaneum fuit. Obstaculum injicere nequit transactio inter Dominum Claudium & Albertum Testatoris filios de hereditate ab intestato adeunda & communiter possidenda fruendâque concepta; ut-ut enim ad dies vitæ, & quatenus tertio exinde nullum accrevit incommodum, fieri hoc potuerit, attamen in præjudicium lineæ Ferdinandæ, & quatenus ejusdem Juri quæsito derogaretur, transactio hæc viribus destituta fuit, nemini enim paciscendo alterius conditionem deteriore facere integrum est. Lineæ Ferdinandæ ex dispositione fideicommissaria Reverendissimorum Patruorum & pacto familiæ ad integram hereditatem, in casum deficientium masculorum ex linea Carolina, jus quæsitum est, quod sine facto & consensu eorum ipsis diminui nequivit. Quapropter nec testamentum Alberti de Anno 1667. quod contra propriam suam transactionem anno 1664.



1664. invitis Ferdinandeis, initam ordinavit, & fratrem suum Dominum Claudium heredem scripsit, eique in defectum lineæ masculinæ cum exclusione lineæ Ferdinandeæ sororium suum Dominum Rudolphum L.B. de N. substituit, quantum ad bona ex hereditate Celsissimi Domini Electoris, Reverendissimi Domini Præpositi & Illustrissimi Domini Caroli Patris sui profecta ullius momenti esse potuit. Nam ipse à Domino patre non ultra est institutus heres, quam in certo annuo redditu & sumptibus pro obtinendis præbendis secundum statuta & consuetudines Ecclesiarum Cathedralium expensis. Quî ergo de bonis ad se nunquam delatis ulla ratione disponere potuisset? & quamquam cum fratre suo Domino Claudio Anno 1664. transigendo convenerit de bonis paternis ab intestato communiter possidendis fruendisque, attamen per hoc ipsi facultas de iis pro arbitrio suo in ultima voluntate disponendi haudquaquam acquisita est. Obstat enim, quod privata hæc & insciis Ferdinandeis inita transactio ad



dies vitæ tantum ipsi emolumento esse potuerit, obstat, quod in præjudicium lineæ Ferdinandæ nihil operari queat, obstant fideicommissariæ dispositiones, pactum familiæ & Testamentum Illustrissimi Domini Patris, quæ omnia valida fuisse & obligationis virtutem in heredes in infinitum diffundere, satis hucusque probatum est, ut adeoque descendentibus ex familia Rudolphina in testamento Domini Alberti Avunculi nullum sit præsidium. Quod cum probè agnosceret Illustrissimus Dominus Claudius, tantum abest, ut in conformitatem Testamenti Albertini voluntatis suæ arbitrium dirigeret, sed potius vestigiis Illustrissimi Patris Domini Caroli insistendo, in Testamento suo Anno 1693. confecto, deficiente prole mascula, Dominum Georgium Comitem de N. lineæ Ferdinandæ masculinæ in omnibus immobilibus heredem fecit, illustrissimæ verò conjugii suæ usumfructum ad dies vitæ legavit, quæ supremi arbitrii ordinatio, quatenus fideicommissariæ dispositioni & pacto familiæ prædecessorum con-

con-



conformis est, nulli obnoxia est impugnationi.

Quæ cum ita sint, valorem pacti controversi ampliori deductione & superfluis argumentis asserere supersedeo, sed ad enervanda Argumenta in contrarium præmissa festinatim me accingo, & quidem

Resolvuntur Rationes Dubitandi.

Imum ex Juris Romani principiis deductum quod attinet, jamdum in parte generali sufficienter demonstratum existimo, pactorum successoriorum in Germania decisionem minimè ex præceptis Legum Romanarum, sed ex antiquorum Germaniæ morum æquitate communi Doctorum suffragio & supremorum Imperii Dycasteriorum præjudiciis compræbata, hauriendam esse, ibidémque periculum captandæ mortis alterius, quod pacta successoria comitari suspicabantur Romani, in Germania nostra, præsertim in personis illustribus, in quas propter nobilitatis præeminentiam non cadit

R. ad imum
desumptum
ex principiis
Juris Roma-
ni.

cadit sinistra hæc opinio, non æquè metuendum esse. Et insuper Utilitatem, quam pacta hujusmodi successoria tàm in ipsum Imperii Statum, quàm in familias illustres, subditosque uberrimè diffundunt, in ratione Decidendi ima abundè ob oculos posui, ut meritò supervacaneum censeam, illis, quæ partim jam ad liquidum perducta, partim in Germania nostra non amplius sub lite sunt, diutius immorari, ex quibus non minus Responsio

Ad 2dum
ex Ratione
Juris Roma
ni.

Ad 2dum Argumentum in contrarium allatum facile eluitur, quamquam enim Legum Romanarum providissimè constitutarum solidam rationem haud impugnatum eam, sed lubens largiar, eis propter frequentiam periculorum, quæ ex certa succedendi spe apud avarissimam hanc gentem oriebantur, ex prudenti consilio pacta successoria generatim fuisse prohibita, exinde tamen haud inferendum putabis, inveteratam Germaniæ consuetudinem pactorum successeriorum usum approbantem irrationabilem renuntiandam esse, diversa enim



enim est hujus ab illa gente indoles, ita, ut, quod propter avaram illius, aliena acquirendi cupiditatem, severissimè prohiberi, ratio persuasit, apud hanc propter amicitiae sinceritatem & germanum animi candorem eadem ratio introduci comprobârit.

Vid. quæ latius hanc in rem in parte generali deducta sunt.

Tertium, & 4tum, quæ ex imperfectione actûs adornat pars contradicens, æquali facilitate diluuntur: ut enim Illustrissimi Domini compaciscentes ob defectum virorum prudentum se perfectè & plenè hoc familiaræ negotium componere pro eo tempore adhuc nondum potuisse, fassi fuerint, & exinde plenariam ejusdem consummationem in futurum distulerint, certum tamen est ex verbis conventionis controversæ, quod de præsenti, licèt interimisticò tantum vinculo sese ad ea, quæ in Instrumento acta conscriptaque sunt, obligare voluerint, verbis enim de præterito & de præsenti utuntur, & quidem talibus, quibus efficaciora & magis energica ad inducen-

Ad 3tium &
4tum ex im-
perfectione
actûs ador-
nata.

dam solidam obligationem inveniri nequeunt. Unde quod ad pleniorē in futurum conficiendam tractationem provocaverint, non est intelligendum de eo, quod actu sese adhuc obligare noluerint, sed quod solenniùs adhuc & plenius, datâ Virorum prudentum, quorum consilium in arduo hocce negotio adhiberent, copiâ, rem agere desideraverint, quod autem desiderii sui finem non attigerint, conventioni de præsentī contractæ & omnibus requisitis absolutæ nil roboris detrahit, sed eam potiùs confirmat, cum ei per pactum solennius subsequens fortè quædam derogatum, quædam verò adjectum ivissent compaciscentes. Interimistica ergo est hæc conventio, cujus ea est natura ac indoles, ut tamdiu efficaciam suâ constet, quamdiu aliud & plenius inter partes conventum esse, non apparet; hoc etenim non subsequuto placitis eas acquiescere voluisse, evidens indicium est. Rem plenius deductam & exemplo famosissimæ transactionis Passaviensis inter Cæsarem & Imperii Status super



per Religionis negotio interimisticè conclusæ demonstratam dedi in Rat. decidendi, quò brevitatis causâ Candidum Lectorem remissum velim.

Quintum Argumentum pactio-
stræ firmitati tam parum obest, ut eam po-
tius magis confirmet, ex eo enim quod Il-
lustrissimus Dominus Carolus in testamen-
to suo Anno 1653. in defectum propriæ
stirpis masculinæ lineam Ferdinandeam
masculam adjunctâ conditione, si præde-
functi fratris filii sæpius memoratæ con-
ventioni se æquâ observatione staturos esse,
de novo sponderent, substituerit, haud ob-
scure eruere licet, valorem conventionis à
Domino Testatore probè esse agnitum,
eumque fidem consensu suo interpositam
religiosè & prout justitiæ & æquitatis ratio
exigit, liberare, & ad æqualem fidei exple-
tionem novo testamentariæ legis vinculo
Ferdinandeos obstringere voluisse, quod
utut superfluum fuerit, negotio tamen ni-
hil detrahit, manifestum enim est, super-
flua

Ad sum ex
adjecta con-
ditione in te-
stamento
Carolino de-
promptum.



sua actum, nisi ei contraria sint, non vitiare.

Ad sextum
ex eo, quod
testamentum
Caroli ru-
ptum vel de-
stitutum fa-
ctum fuerit,
deductum.

Ad sextum Respondeo: quod si ultro concedatur, postremam dispositionem Illustrissimi Domini Caroli de Ann. 1654. in vim Testamenti valuisse, attamen cum in ea prius testamentum expressè confirmetur, quo casu ex utroque testamento succeditur

§. 1. inst. quib. mod. Test. infirment. L. 12.

§. 1. ff. eod.

prius ruptum dici haud poterit.

Quod si verò destitutum dixeris, nihil plane effeceris, apertissimi enim Juris est, quod si quis omisâ causâ testamenti hereditatem vel bonorum possessionem ab intestato arripiat, Legata ac fideicommissa ex edicto Prætoris non minùs, ac si hereditatem ex testamento adiisset, præstare debere.

Tot. tit. ff. si quis omis. caus. Testam.

Ad 7mum
ex non sub-
secuta adim-
ptione

Ad septimum quod attinet, præprimis sollicitè perspicendum venit, an clausula
ab



ab Illustrissimo Testatore adjecta pro conditione considerari debeat? utpote in qua contemplatione non semper ad verba, sed magis ad mentem disponentis respiciendum est

conditionis
in testamen-
to Caroli ex-
pressa.

L. 19. pr. §. 1. ff. de Cond. & demonstr.

L. 2. ff. de his qua pœna caus.

L. f. C. de pign. obl. poss.

Quod, ut eò clariùs cognoscatur, notandum, in pacto de Anno 1644. inter paciscentes definitum esse, ut heredes masculi adeptâ vigesimi secundi anni ætate, apud senioremem familiæ conveniant & agnito pacto familiæ, cum ipso ulteriùs paciscantur de non agendo contra conventionem prædicto Anno 1644. conclusam, & desuper scriptas reversales expediant, quod si tamen fortè negligatur, vel oblivioni tradatur, pacto nihilominùs sese obligatos meminerint.

Cùm igitur Illustrissimus Dominus Carolus in testamento suo de Anno 1653. substitutos ex linea Ferdinandea in clausula §. 26. Testamenti sui adjecta obligaverit,

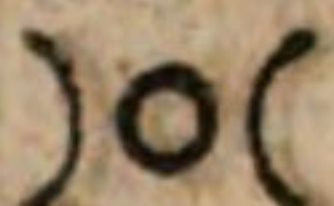
ut de novo sese pacto datis reversalibus staturos esse, promitterent, nihil novi ipsis per modum conditionis injungere voluisse, censendus est, sed tantum ex superfluo repetiit id, ad quod jam conventionis lege obstricti erant. Quando enim illa exprimuntur per modum conditionis, quæ jam tacite subintelliguntur, propriè dicta conditio exinde non constituitur, sed dispositio manet adhuc pura

L. 19. §. 1. L. 21. L. 47. L. 99. ff. de Cond. Et demonst.

Quodsi tamen conditionem exinde eruere velis, attamen illam meritò pro adimpleta habendam esse diffiteri haud poteris, conditio enim, si masculi ex linea Ferdinanda pacto sese staturos esse reversales dederint, pro mixta censi debet, quæ partim dependet à fideicommissariorum voluntate, partim à voluntate tertii.

L. un. §. 7. C. de Caduc. toll.

Reversus enim per modum pacti expeditur, & nihil aliud est quam conventio, ac eapropter duorum consensus requiritur, quodsi



quodsi igitur per modum conditionis in-
junctum fideicommissarius expedire para-
tus sit, uti hic contigit, dum, ut indicat at-
testatum notarii, in apertura Testamenti
5ta Maji An. 1670. Ecclesiæ Metropolita-
næ N. scholasticus L. B. de N. ex linea Ferdi-
nandea pro se & fratrum suorum nomine
pactum agnovit, & reversales sese erigere
velle heredi per Notarium indicari fecit,
heres autem illas acceptare detrectavit,
conditio pro adimpleta censi debet; ea
enim est conditionis mixtæ pro parte à vo-
luntate tertii dependentis natura, ut si eam
gravatus, quantum in se est, adimplere pa-
ratus factio tertii impediatur, quò minùs
ei pareat, pro adimpleta habeatur.

L. 8. §. pen. ff. de cond. Instit.

L. 24. L. 140. pr. L. 57. L. 84.

L. 101. §. fin. ff. de Condit. Et demonstr.

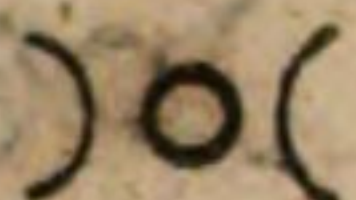
L. 34. §. 1. ff. de stat. Lib.

Et tandem, quid diutiùs Argumento, quod
non obstat, immoror? Testator valorem
pacti expressè agnovit, séque non minùs
ex eo, quàm ex fideicommissio & testamen-
taria

taria lege Celsissimi Patruī & Reverendissimi fratris obligatum scivit, vel scire debuit, ad bona in Ferdinandeos extinctâ suâ lineâ masculâ transmittenda, quī ergo nova conditione illos onerare potuit, cum certum sit, fiduciarium heredem conditionem fideicommissarii deteriore reddere non posse.

Ad 8vum ex
defectu con-
firmationis
Cæsareæ.

Octavum Argumentum ex necessitate confirmationis Cæsareæ deductum æquè facili conatu prostermitur. Quamquam enim me non lateat, ex communi & vix non unanimi Doctorum sententia ad ejusmodi pactiorum validitatem Imperatoris confirmationem requiri, id tamen imprimis tantum intelligendum est de talibus pactis, quibus de feudis Imperii, & quidem de illis in aliam prorsus familiam transferendis disponitur; in his enim ratio Juris Feudalis consensum Domini Directi in feudo alienando exigentis obtinet, ut aliud omnino dicendum sit, si de allodiis, vel feudis, sed in aliam tantum lineam Jus à primo acquirente habentem transferendis
fermo



sermo habeatur. Et quidem quod Allo-
dia attinet, res luce meridianâ clarior est,
de his enim, si pactum concipiatur, valor
ejus haudquaquam ex principiis Juris Feu-
dalis sed ex legibus civilibus æstimandus
est; nullibi autem vel textum Juris Civilis,
vel consuetudinem invenies in dispositio-
ne super Allodialibus confirmationem Cæ-
saream desiderantem, cum, cur ea adhi-
benda sit, ratio nulla suffragetur, cuilibet
enim libera est facultas de rebus suis, prout
libet, disponendi, nullo Imperatoris vel
Imperii præjudicio concurrente. Quod
verò feuda in aliam ejusdem familiæ lineam
transcribenda concernit, res non minùs
evidens est. Aliunde enim Juris Feudalis
Constitutionibus conforme est, feuda unâ
lineâ sine progenie mascula extinctâ, in al-
terius ejusdem familiæ lineam hereditario
Jure derivari, ut adeoque de pacti Juris
dispositionem confirmantis valore minimè
dubitandum sit. Igitur quo fundamento
ex defectu confirmationis Cæsareæ pacti
O con-

controverſi validitas impugnari queat, non concipio. Nam quantum ad Bona à Celſiſſimo Domino Electore Patruo & Reverendiſſimo Domino Præpoſito paſciſcentium fratre profecta, probabiliter illa alodialia fuere, ſed ponas feudalialia fuiſſe, ſequela erit, illa ab illuſtriſſimis parentibus tanquam à primis acquirentibus parta in heredes maſculos à primis acquirentibus ſanguinem trahentes perpetuo ſucceſſionis feudalialis jure, excluſis ſcæminis, transmittenda & de linea in lineam fuiſſe derivanda. Si enim ſingas illa à Reverendiſſimis Teſtatoribus demum fuiſſe acquiſita, nec vigore ſimultaneæ inveſtituræ Dominis compaciſcentibus Jus ſuccedendi in illis quæſitum eſſe, inferendum erit, Reverendiſſimis Dominis Teſtatoribus de illis in Teſtamentiſ ſuis in præjudicium Domini Directi, utpotè ad quem poſt ipſorum mortem neceſſariò reverſura erant, diſponendi & in patruales & reſpectivè fratres ſuos transferendi facultatem (quod haud aſſerueris) nequaquam competiſſe. Quidcunque igitur dixeris (ſi tamen
men



men ultimum casum minimè supponendum & familiæ Rudolphinæ haudquaquam proficuum excipias) confirmationis Cæsareæ necessitas exulabit. Et quidem de feudis per pactum familiæ in sanguine junctos transmittendis, assentitur

ITTERUS de feud. Imp. C. XVII. §. 10.

Necessitatis Imperatorii consensûs aliàs tenacissimus assertor, in Hochbergensibus & Badensibus Marchionibus priori necessitudine sibi jam ante conjunctis exemplum perhibens. Quibus omnibus adhuc accedit, quod Conventiones familiarum illustrium retro initas in Capitulationibus suis art. 6. & respectivè I. generali confirmatione roboraverint Leopoldus, Josephus & Carolus VI. gloriosissimæ memoriæ Imperatores

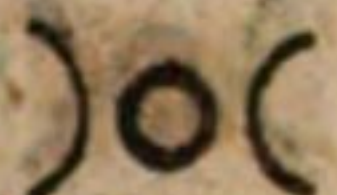
Vid. LEISER Medit. ad Pand. L. II. tit. XIII. §. IV.

Nonum argumentum, quod in defectu consensûs filiarum, de quibus ab hereditate

Ad nonum
ex defectu
consensus
fœminarum.



paterna & bonis avitis excludendis in pacto quæst. actum est, fundamentum collocat, ex principiis modo recensitis collabatur. Vel enim de feudis loquimur, & quidem de illis quæ à Reverendissimis Dominis Testatoribus profecta sunt, & patet quod tam ex fideicommissaria Lege, quam ex propria feudorum indole ad fœminas devolvi nequiverint. Eadem ratio obtinet in illis quæ paciscentibus ex successione paterna obvenerunt. Vel de Allodiis nobis sermo est, & tunc ex eadem fideicommissaria dispositione absque omni discrimine & undecunque provenerint, fœminæ non habent, quod quidquam contra pactum quæstionis obmoveant; Testatorem enim non solum sua bona, quæ heredi relinquit, sed etiam ipsius heredis propria fideicommisso obnoxia reddere posse, in rationibus decidendi demonstravi. Nec habent, quod luctuosam moveant querelam descendentes ex familia Rudolphina, matrem vel aviam suam, filiam Domini Caroli per pactum
ctum



Etum illud familiæ in legitima sua esse læ-
sum; ultro enim largiar, legitimam fcemi-
nis per conventionem non posse diminui,
verum absque magno familiæ Rudolphinæ
emolumento. Legitima enim Cæcilie
Domino Rudolpho L. B. de N. nuptæ fuis-
set quinta pars semissis, habitâ tantum ra-
tione bonorum allodialium, & quidem il-
lorum quæ Pater Illustrissimus Dominus
Carolus aliunde quàm à Celsissimo Domi-
no Patruo Electore & Reverendissimo Do-
mino fratre Præposito acquisivit. In feu-
dis enim à quocunque profectis fceminæ
non succedunt, allodia verò à Reverendis-
simis Testatoribus derivata erant fideicom-
misso obnoxia. Quapropter si ponas Illu-
strissimi Domini parentis Caroli substan-
tiam allodiam ad ducenta Imperialium
millia adscendisse, invenies, uni ex quin-
que liberis (tot enim erant Illustrissimo
Domino Carolo nati) non ultra viginti Im-
perialium millia deberi, tantam autem
summam (si forte non amplius) ex sæpe

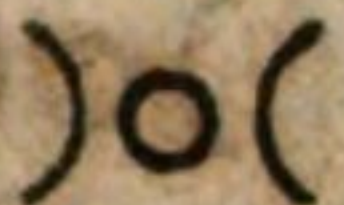


laudatæ conventionis nunc controversæ dispositione in dotem acceptam ipsi Pater in testamento suo titulo honorabili institutionis reliquit. Quodsi verò merissima allodia, & quidem illa tantum, quæ aliunde quàm ex hereditate Celsissimi Patruï & respectivè Reverendissimi Fratris promanarunt, ultra summam prædictam effecisse fingas, & insuper filiabus legitimam per pactum familiæ successorium diminui non posse statuas, hoc tantum evinces, ut, Cæciliæ & per consequens descendentibus Rudolphinis ex persona matris vel aviæ actio ad supplementum Legitimæ concedenda veniat, apertissimi enim Juris est, Liberos in minima parte heredes institutos neque querela inofficiosi neque querela nullitatis uti posse, sed ad actionem, quam Doctores suppletoriam vocant ipsis convolandum esse.

L. 30. C. de in off. Test.

Ad Decimum ex defectu juramenti.

Decimo & ultimo Argumento exinde satisfit, quod nullibi ad pacti cujuscunque essentiam requiratur Juramentum sed solo deli-



deliberato contrahentium consensu eorum firmitas nitatur, & si pacta successoria familiarum illustrium passim Juramento roborari cernamus, merissimi arbitrii res est, alios, ut idem faciant, non obligans, quod autem aliqui Doctores vinculo Religionis ejusmodi conventiones colligari velint, de pactis renunciativis intelligendum est, utpote ad quorum validitatem Jusjurandum desiderat Pontifex

In Cap. 2. de Pact. in 6.

Et hoc quidem ex principiis Juris Romani, cum enim hoc Jure etiam pacta renunciativa efficacia destituerentur, vinculum tamen Religionis ex Juramento illis adjecto produci voluit Jus Canonicum ex generali illo principio, quod Juramento, quod non vergit in dispendium animæ Jurantis neque in præjudicium tertii, omnino standum sit, ut & hoc casu, si hodie quæstio oriatur, cum consuetudo Germaniæ pacta renunciativa sustineat, meritò de necessitate Juramenti dubitarem.

Hæc

Hæc sunt Candide Lector, quæ de valore pactorum successoriorum in genere & pacti controversi in specie Eruditorum disquisitioni subijcere constitui. Benevolum à te primus hic ingenii mei partus prælo datus expectat Judicium. Si quædam ad palatum tuum non sint, festinationi adscribe, quam officii, quod vocat, ratio expostulavit, vale & fave.

F I N I S.



CO.



COROLLARIA EX JURE UNIVERSO. EX JURE NATURALI & GENTIUM.

I.

Quemadmodum nulla sine obligatione Lex est, ita præcipue Jus Naturæ vi suâ obligatoriâ pollere, eamque partim ex interna bonitate, vel malitia actionis, quam præcipit, prohibetve, partim ex voluntate supremi Legislatoris, cujus Imperium veneramur & reveremur erui, manifestum existimo.

II.

Quapropter Atheus, qui vel nullam de Deo cognitionem habet, vel ejus infinitas perfectiones perscriptâ fronte negat, Juris Naturæ, quod est Lex æterna Dei per dictamen rectæ rationis promulgata, haudquamquam cognoscit quidem, id tamen in pluribus observat, eoque non minus ac alii homines obligatur.

III.

Jus Gentium (per quod tamen illud pactitium, & communi omnium, vel saltem moratiorum Gentium consensu receptum, intellectum nolim) à Jure Naturæ nec
P prin-

principio cognoscendi, nec ipsis regulis, sed solo objecto differre, & aliud non esse, quàm ipsum Jus Naturæ integrarum Gentium negotiis applicatum, statuo.

IV.

Unde tam hujus, quàm illius principium in essendo esse voluntatem divinam, in cognoscendo autem verum, evidens & adæquatum, ex quo omnia officia erga Deum, se ipsum & proximum dilucidè deduci queant, principium esse amorem, seu delectationem, quam homo ex perfectione & felicitate objecti amabilis percipit, cum HEINECCIO admitto.

V.

Cumque ex eodem amoris fonte omnia profluant officia, hanc tamen providè observatâ discretionem, ut quod ens excellentioribus pollet perfectionibus, & quo arctiori vinculo propter præstita beneficia sibi nos devincit, eo intensius in ipsius felicitate delectari debeamus, omnino consequi, apertum est, quod Deum T. O. M. amore devotionis & obedientiæ, proximum verò, tanquam nobis æqualem, amore amicitiae & benevolentiae prosequi teneamur.

VI.

Nec minùs inde consequi reor, quod omnis læsio proximi in thesi quidem sit prohibita, liceat tamen injusta in nos vel bona nostra molientem vi adhibita repellere, imò & occidere, modò servetur moderamen inculpatae Tutelæ.

VII.

Quod etiam in duello observari posse existimo; quapropter, licet in Statu Civili & Imperii, ubi Copia Judicis datur, duellum Jure Naturæ sit prohibitum, at-
tamen

tamen (si, quod sentio, dicere licet) contra officium facere mihi non videtur ille, qui in extremis famam, & necessaria vitæ sustentandæ media amittendi circumstantiis vel ipse provocat, vel provocantem sequitur.

VIII.

Aliud de mendacio ferendum est judicium, quod, si verè, propriè & strictè tale sit, ita intrinsecè malum censendum est, ut in nullis circumstantiis cohonestari queat.

IX.

Distinctio inter pacta nuda & vestita, quantum ad obligationis efficaciam, ignoratur in Jure Naturæ, quapropter & illis conventionibus, quas LL. Romanorum interpretes nuda pacta appellant, præscindendo à Jure Romano, vim esse efficaciter obligandi, contra CONNANUM cum HUGONE GROTIUS haud dubito.

X.

Axioma: Frangenti fidem, fides frangatur eadem: non respuit quidem, sed potius sequitur Jus Naturæ, verum in eodem tantum negotio. Unde Imperanti cum Rebellibus subditis paciscenti contra eosdem sub certis potestatis suæ restrictionibus in obsequium redeuntes non patrocinator exceptio fractæ fidei in priore pacto fundamentali datæ;

XI.

Multò minùs autem pactorum validitati obstat fidei, & cultus divini, quem paciscentes profitentur, diversitas, ut adeoque non solum pacta cum infidelibus, imò & cum hæreticis, sed & fœdera juris sui tuendi vindicandique gratiâ cum iis sub certis tamen limitationibus ini-

ta firmiter subsistant, exceptione vis & metûs inter liberas gentes nullatenus obtinente.

XII.

Repressalias non esse propriè sic dictam Belli speciem, sed potius periculosum & tale Belli declinandi medium, quod ad bellandum invitât; Justæ tamen sunt & licitæ inter liberas Gentes, dummodo talionis observetur ratio.

XIII.

Omnis, quæ Imperantibus attribuitur potestas, à Deo est, originariè residens in multitudine populi, cui liberum & integrum est, eam sibi retinere vel in plures vel in unum sub certis conditionibus & restrictionibus pacto sive expresso sive tacito transferre, cui inesse existimo clausulam commissoriam, ejus efficaciæ, ut Rectore conditionibus non obtemperante, Regimen ipso Jure commissum ad primævum suum statum reducatur & ad populum redeat; quapropter hoc in casu de Imperante depositio impropriè prædicatur, ipso se majestate per factum suum ipso jure exuente.

EX JURE CANONICO.

I.

Verum ac proprium esse in Ecclesia Regimen, in esse suo, non verò in exercitio à potestate Civili omnino independens, Dogma Catholicum est.

II.

Estque illud Vicarium, Hierarchicum, haudquam despoticum & ad arbitrium Præsulum efformatum, sed

sed pastorale, mite & à subditis rationabile expostulans obsequium, à Christo Domino in Apostolos collatum, non merè Monarchicum, sed Aristocratia temperatum.

III.

In quo Hierarchico Regimine ex institutione Christi primatum obtinuit Divus Petrus, quem ad hodierna usque tempora canonicè continuârunt legitimi ejusdem successores Episcopi Romani.

IV.

Apostoli verò eorundemque successores Episcopi in partem Regiminis à Christo vocati non solum Diœcesibus suis verè cum potestate præsent, sed & de universali Ecclesiæ Regimine cum Primate Episcopo Romano, habitâ tamen ad eundem canonicâ subordinatione, participant.

V.

Eorundemque potestas sacra ex institutione divina proficiscens, spiritualis & in fidelium animas directâ secundum eam partem, quam legislatoriam vocamus, non solum in actiones externas, sed & merè internas directè exercetur.

VI.

Quemadmodum & in advenas per diœcesim tantummodò transeuntes.

VII.

Ut autem Episcoporum potestas sive Regiminis sive ordinis sit immediatè ex instituto Divino, attamen nec ipsos Episcopos, nec alios Clericos quoad bona & cau-

fas merè temporales & politicas Jure Divino à Jurisdictione Civili haud exemptos esse, rectè concluditur.

VIII.

Principum sæculare Imperium & sacrum Summi Pontificis & Episcoporum Regimen à se invicem prorsus independentia sunt, ita ut nec summo Pontifici in temporalia Regum.

IX.

Nec Principi politico in sacra ulla competat potestas.

X.

Jurisdictionis suæ per totam Diocesim Episcopus habet fundatam intentionem, quapropter Monasterium non relevat quasi possessio exemptionis, quæ est strictissimæ interpretationis, sed concessionem ejus concludenter probare debet.

XI.

Potest quidem Exemptio à Jurisdictione Episcopi, non verò ipsa potestas Episcopalis & pastoralis circa Regimen animarum proprio jure exercenda privilegio aut præscriptione immemoriali ab inferiore Prælato acquiri.

XII.

Interpretatio Summi Pontificis circa concordata Germaniæ non est pro authentica reputanda.

EX JURE PUBLICO.

I.

P*ax Religiosa & Westphalica sunt verè Leges Imperii nostri Romano - Germanici fundamentales, adeò
firmo*

firmiter constantes robore, ut Catholici avitam Religionem reducendi, bona & Jura Ecclesiastica recuperandi occasionem nacti, eisdem sine perfidiae nota contravenire nequeant.

II.

Cujus valori obicem quidem non ponit protestatio summi Pontificis, suum tamen Jus ipsi illibatum & integrum conservat.

III.

Origo capitulationum propriè talium refertur ad tempora Electionis Caroli V. easque jure quidem proprio, ast nomine totius Imperii conficiunt soli Electores.

IV.

Quibus tamen, quatenus Jura Principum & statuum ingrediuntur, & circa negotia vel publica vel privata Imperii novi quidquam constituunt, vim legis universalis esse, probari exopto.

V.

Quamvis forma Imperii Romano - Germanici non sit merè Monarchica, sed Aristocratia temperata, & Status Imperii in territoria sua & subditos exerceant potestatem Majestati æmulam, exinde tamen systema civitatum inæquali nexu unitarum haudquaquam evinci potest.

VI.

Juris Reformandi, sive generatius sive specialius spectati, quatenus hodie in Imperio obtinet causa & titulus est communis per totum Imperium hætenus usitata praxis, conditio verò sine qua non, superioritas territorialis.

VII. Cu-

VII.

Occasione cuius Statibus Imperii arbitraria & omnino libera competit Religionem reformandi facultas, nullam aliam, quam quæ in Pace Religiosa & Westphalica expressa sit, admittens restrictionem, unde est, quod Jus Reformandi pro Regula, factum vero possessionis in anno normali pro exceptione rectè statuatur.

VIII.

In territorio communi & indivisim possesso unus condominus, alterò etiam invitò, Jus Reformandi licitè exercet, suamque Religionem introducit, quod idem de Civitatibus Imperii mixtis asserendum, ut pars Magistratûs & Civium v. g. Catholicorum qui in anno normali publicum Religionis suæ exercitium habuerunt, & vice versâ, Jus Reformandi, quantum conservationem, augmentum & majorem splendorem cultûs concernit, exercere queat.

IX.

Dominum Territorialem debitorem territorium antichretica Lege oppignoratum reluentem non arctat præcisè factum possessionis subditorum in anno Decretorio, sed liberum ipsi est, cum subditis super futuro Religionis exercitio transigere.

X.

Principe vel Statu Protestantico ad avitam Religionem reversò Jurisdictio Ecclesiastica Episcopi tam in ipsum quàm in subditos Catholicos reviviscit, in subdi-
tos

tos verò Protestantes ipse Princeps vel status reversus
Jus Reformandi illibatum conservat, cui insuper inte-
grum est, simultaneum innoxium suæ Religionis exerci-
tium introducere.

XI.

Constitutio Pacis Westph. statuum Jus circa sacra
intra limites cujusque Territorii coarctans non extendi-
tur ad Episcopos intuitu statuum Catholicorum eorúm-
que subditorum ejusdem Religionis.

XII.

Jus eundi in partes in solis causis Religionem vel
directò vel indirectò attingentibus locum habere, edoceri
cupio.

EX JURE CIVILI.

I.

Legitimatus per subsequens matrimonium non solum
in feudis succedit, sed etiam ex inter medio matri-
monio natis Jus primogenituræ præripit.

II.

Quarta piana est omnium bonorum.

III.

Testamento per querelam inofficiosi à fratre consan-
guineo institutam rescisso, lucrum cedit fratris Germani
prædefuncti filiis.

Q

IV. Ma-

IV.

Mala fides superveniens publicianam actionem neque de Jure Canonico cessare facit.

V.

Cautio est de substantia quasi ususfructus.

VI.

Servituti rusticæ præscribitur cum mala fide, secus debito indefinite contracto.

VII.

Debitore intra 30. annos non reluente pignus, extinguatur actio pignoratitia, non verò rei vindicatio.

VIII.

Mutatâ monetâ indistinctè respiciendum est ad tempus contractus, id est restitutio facienda in eodem pondere & pretiositate.

IX.

Minore contra aditionem hereditatis in integrum restituto non est locus substituto.

X.

In singulis heredibus ponenda ratio L. falcidiæ, ita, ut portione oneratâ accrescente portioni liberæ, locus sit detractioni, non verò si portio liberæ accrescat oneratæ.

XI.

Heredem præsentem sine solennitatibus fideicommissum præstare rogatum ab obligatione præstandi liberum judico.

XII.

Quæ parentes acceperunt, Nepotes indistinctè conferunt.

EX JURE FEUDALI & CRIMINALI.

I.

Pacta confraternitatis Familiarum Illustrum super feudis Imperii etiam post Capitulationes, expectativas in feudis prohibentes, confirmat Imperator sine consensu Electorum.

II.

Pœnam caducitatis non declinat Vasallus feudum irrequisito domino alienans, licet illud in continenti recuperet.

III.

Primogenitus non valet renuntiare Juri primogenituræ in favorem tertio-geniti prætermisso secundo-genito.

IV.

Feudum Ecclesiæ concessum non amittitur ob feloniam Prælati.

V.

Clerici in Imperio in causis feudalibus recognoscunt Jurisdictionem secularem.

VI.

Heres feudalis repudiato Allodio in feudo succedere potest, excepto filio.

VII.

Banni pœnam sustinent quoad privationem feudi, non verò quoad pœnam vel capitalem vel corporis afflictivam.

VIII.

Judici publicè de crimine convictum ad supremum supplicium condemnare licet, quamvis eum privata scientia innocentem esse, non ignoret.

IX.

Feripetam capitali poenâ afficere, justissimum reor.

X.

In poenis infligendis justitia commutativa strictè est observanda.

XI.

Mandans vulnus infligi, secutâ morte, poenâ capitali afficiendus est.

XII.

Ex confessione delicti sub spe promissæ impunitatis elicitâ reus condemnari nequit.



Banniza von Bazan, Johann Peter

Diss. inaug. de pactorum successoriorum praecipue familiarum illustrium
constanti in Germania valore, in speciali casu iudiciali decreto adhucdum
definiendo, illustrato

Wirceburgum 1748

4 Diss. 5227#Beibd.3

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11049239-5

VD18 14818507-001